

Fantom

a jiné
horory

Jana
Pacáková

Fantom

a jiné horory

Jana Pacáková

Copyright© 2018 by Stanislav Plášil – nakladatelství VIKING
Copyright© 2018 by Jana Pacáková
Copyright© 2018 Cover by qelb

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu autora či nakladatele.

ISBN: 978-80-7482-286-5 (EPUB)

ISBN: 978-80-7482-287-2 (MOBI)

ISBN: 978-80-7482-288-9 (PDF)

Obsah:

Černá perla

Čertova Lhota

Fantom

Inferno

Milenci

Nevěra

Portrét hraběnky R.

Poušť

Příšera pod postelí

Sídlo stínů

Špitál u Milosrdných sester

Temná touha

Vlad Tepeš

Zimní čas

Další knihy nakladatelství VIKING

Edice CONAN

Edice Učte se anglicky s vtipem

Edice Borgentown – město hrůzy

Sci-fi & fantasy

Pohádky

Horory

Humor

Ze současnosti

Knihy vzpomínek

Historické romány

Světová klasika

Romantika

Erotika

Napětí

Populárně naučné

Recepty

Básně

Černá perla

„Láska je pyšná loď, která se dřív nebo později dostane na mělčinu, vždyť v lásce není povznesení, jen velký, hlubokánský pád.“

Knut Hamsun

Anglie, 1898

Polykám vodu a zoufale se snažím udržet nad hladinou. Pak mne čísi ruce vytáhnou na záchranný člun. Černý stín ve vodě zmizí, ale já vím, že číhá někde v hlubinách. Probudím se a poznám, že to byla jenom noční můra. O to hůř...

Zdraví lidé přece tak často netrpí zlými sny. Co když se mi začínají vracet příznaky hysterie? Být v dnešní době ženou...

To byla přece diagnóza sama o sobě! Ale to, co jsem prožila, byly pochopitelně pouhé halucinace, vyvolané ztroskotáním parníku.

Strach z vody se mne stále drží a nechce pustit. Je jako zaschlá skvrna od krve, kterou nelze vyprat ani louhem, ani slzami.

Z nějakých důvodů věřím, že zkázu celé lodi jsem zavinila já. Nesla jsem v sobě smrt už ve chvíli, když jsem nastupovala na palubu a kolem mne se tísnily stovky blaženě nevědomých pasažérů. Bylo to teprve před pár měsíci, ale zdá se mi to jako celá věčnost.

Někdy mne děsí pomyšlení na všechna plavidla, která jsou v tuto chvíli na moři. Ti ubozí lidé daleko od domova, ztraceni uprostřed vodních plání, vln a bezedných hlubin kdesi pod nimi. Jímala mne z takové představy hrůza. Jak se mají ubránit před tím, co přichází z temnoty!?

Také myslím na dlouhé, bezesné noci krátce po nehodě. Trpěla jsem depresivními stavy. Toto vážné onemocnění u mne propuklo s nečekanou silou. Sestoupila jsem až na samé dno podmořské propasti...

Byla jsem nucena naslouchat tichému šepotu temnoty. Zní jako jejich hlasy. Víím, že to jsou oni. Ti, co se utopili a nyní leží na dně. Bezmocně leží a čekají, až je nějaká vlna vynese na povrch.

Dno oceánu! Mokřý podmořský hrob, kde duše utonulých nešťastníků pomalu zmirávají v zajetí prastarých nánosů písku a kalu.

Přitom právě zde, v nejzáhadnějších a nejnepřístupnějších místech pravěkých oceánů, kdysi vznikaly první zárodky pozemského života. Elixír chemických látek se stal prvotní polévkou, odkud vzešlo vše živé.

Lidé, nevědomí a podezíraví, se mořských hloubek bojí. Mají strach z temných tajemství, která leží hluboko pod povrchem...

I já mám jedno tajemství – rodinné dědictví, které zůstalo pohřbené v prohnilém vraku potopeného parníku někde uprostřed oceánu.

Vzpomínky na katastrofu jsou ošklivé. Nemohu se jich zbavit. Neustále se vrací, jako když na hladinu vyplave něco velkého, podmořská zdechlina čehosi strašlivě starého a nebezpečného. Takové tvory občas vyvrhne oceán na pláž, je-li ve špatném rozmaru. Dovede být vlídný, když chce. Ale také velmi krutý a krvelačný jako divoké zvíře.

Vyprávěla jsem o tom lékařům. Doktor Norden tvrdil, že mám jenom pocuchané nervy. Já věřím, že se mýlil. Moře skrývá mnohé záhady.

Sedím u psacího stolu a škrťám poslední větu, kterou jsem napsala. Podívám se na papír, jehož nesouvislý obsah vypadá jako dílo idiota.

Měla bych začít znovu. Snažím se psát o Paulovi – jak jsme se poprvé setkali na plese lady Elisabeth, a že mne po krátké známosti požádal o ruku. Ale nedokážu se na to soustředit. Musím myslet na ně.

Nechápu, proč tohle píšu. Je to hloupost, víím to. Bez hnutí zírám na list hustě popsaný kostrbatým písmem. Třesou se mi ruce. Nejspíš ho roztrhám hned poté, co dopíši své šílené svědectví. Budu dbát na

rady lékařů. Doktor Norden říkal, že psaní je prý formou terapie. Podle něj bych měla vše, co mne trápí, dostat na papír. Určitě se potom budu cítit lépe.

Ačkoli já o tom pochybuji, jsem ochotná to vyzkoušet. Vytahuji ze zásuvky psacího stolu čistý papír, namáčím pero do inkoustu a začínám psát.

* * *

Nuže, narodila jsem se roku 1873 v Readingu na jihu Anglie a mí blízcí mne oslovovali jménem Annabell. Pěkné, ale smutné jméno. Zeptejte se pana Poe. Nese v sobě zlý osud!

Zdá se, že mým osudem je truchlit pro druhé. Pokouším se zapomenout na ubožáky, kteří prchali jako krysy z potápějící se lodi. Od té doby uběhl skoro rok. Přesto mám pocit, jako kdybych tu tragédii prožívala stále znovu a znovu. Minulost je mrtvá. A přece se tak ráda vrací!

Paul byl nenávratně pryč. Jeli jsme na líbány, které se změnilly v peklo. Kruté moře si rádo bralo lidské životy.

Zbyla mi po něm jen jedna věc: snubní prstem. Zlatý kroužek – velice jednoduchý, avšak elegantní – se dvěma jmény vyrytými uvnitř: **PAUL A ANNABELL 1897**.

Všechno začalo, když jsme se coby čerství novomanželé vydali na svatební cestu. Koho jen napadlo, že si budeme užívat romantickou plavbu parníkem!? Pamatuji si do všech podrobností na den, kdy jsme vyrazili k moři.

Den před odjezdem jsem seděla ve svém pokoji a ještě jednou probírala všechny věci, které jsem hodlala zabalit. Kromě oblečení na tuto sezónu, klobouků a dalších nezbytností mezi nimi byla i perlová souprava. Obsahovala velmi cenný náhrdelník s náušnicemi, doplněný prstenem. Šperky se pěkně vyjímaly v kazetě vyložené červeným sametem.

Náhrdelník prý pocházel až z Polynésie a vázala se k němu velice zvláštní legenda. Měl způsobit smrt mladé dívky, která jej nosila. Tradovalo se, že nešťastnice utonula v moři.

Zaklapla jsem kazetu a uložila ji na bezpečné místo mezi šatstvo. Kufr putoval k ostatním zavazadlům. Vše bylo připraveno.

Nemohla jsem se dočkat, až se vydáme na pobřeží. Nazítří se vyčasil, jak jsem doufala. Dostavník vyrazil brzy ráno.

Počasí bylo v dobrém rozmaru a my samozřejmě s ním. Mluvili jsme hlavně o plánech do budoucna. Až se vrátíme do Anglie, měla jsem v úmyslu pronajmout si pěkný dům v nějakém větším městě. Nejraději ze všeho bych se přestěhovala do Londýna, abychom mohli vést čilý společenský život. Paul s mým nápadem nadšeně souhlasil.

Vítr přicházel od moře, šeptal podivné historie o starobylých bitvách, které se odehrály před stovkami let. O ukradených srdcích, o ztroskotaných lodích a o tajemných světlech, která tančí ve tmách, když pradávne hvozdy hrají melodie prodchnuté magií a v korunách divoce rostoucího stromoví lze zahlédnout bledé tváře lesních bytostí...

Neměla bych tak snadno propadat sentimentálním náladám. Připomněla jsem si, že přece nejsem žádná hrdinka z brakového románu. Marné snění!

Někteří lidé tvrdí, že v zemích, kde po většinu roku panuje nedostatek slunečního světla, bývá lidská mysl otevřenější a vnímavější. Místní obyvatelé jsou prý více náchylní k tomu, aby mohli vidět duše a bytosti z říše šera.

Tajemná Anglie s pustými vřesovišti, kde skučí studený vítr, zřejmě patřila mezi ně. Anebo se už tehdy začaly projevovat první příznaky mé duševní choroby!?

Kola kočáru drkotala po kamenité silnici vedoucí k přístavu. Zvláštní, stísněná krása deprimující krajiny rezonovala s prázdnými místy v mé mysli. Bylo tam až příliš mnoho stínů.

Na pošmourném pobřeží často prší. Všechno tu vypadá tvrdé a nevlídné, zejména šedivé cáry mraků, ženoucí se ztemnělou oblohou. Jako by tu ze země trčely obrovské kosti mrtvého světa.

V některých částech Anglie jsou k vidění mnohem příjemnější obrázky, když zrovna neprší.

Modlila jsem se, aby se nám počasí nepokazilo. Dnešek musel být bez chybičky.

Brzy se před námi objevil Davenport, proslulý především osobitým koloritem i námořnickými bary. Ráda bych si město prohlédla lépe, jenže nebyl čas na otálení.

Když jsme dorazili do přístaviště, přípravy na vyplutí parníku už byly v plném proudu. Nosiči vyložili naše zavazadla a odebrali se s nimi k lodi. Santa Anna byla velké a luxusní plavidlo. Těšila jsem se, až si prohlédneme naše pokoje. Paul objednal krásné apartmá se salonkem, koupelnou a šatnou.

Stáli jsme ve frontě mezi netrpělivými pasažéry a čekali, až nás posádka odbaví a budeme moci nastoupit na loď. Na ulici se tísnil dav, zvědaví lidé postávali kolem a přihlíželi, až loď zvedne kotvy a vypluje na moře.

Něžné vlnky narážely na molo, moře před námi bylo nádherně modré, v nedalekém kostele hrály varhany. Mimoděk jsem si vzpomněla na svůj svatební den.

Byla jsem tak nevýslovně šťastná, když jsem oblečená v bílých šatech s barevnou kyticí čerstvých květů v rukou procházela dlouhou uličkou mezi lavicemi uprostřed rozzářené katedrály, zatímco přátelé a členové rodiny kolem mne slzeli dojetím.

Vzala jsem Paula za ruku, a on můj stisk opětoval. Vypadalo to, že lepší začátek naší svatební cesty jsme si s manželem ani nemohli přát! Byla jsem přesvědčená, že od teď už se nic nemůže pokazit.

Jak hluboce jsem se mylila!

* * *

Stáli jsme na přídi a sledovali ubíhající krajinu. Náš nový život začínal!

Pevnina se rychle vzdalovala. Zadívala jsem se na pobřeží. Soumrak přebíhal přes zarostlé louky, podél poskakujících bystřin až do skalnatých vrchovin mimo dosah moderní civilizace. Temnota pak zase sestoupila dolů, zpátky do oceánu...

Loď mířila na Korsiku, kde jsme měli strávit tři týdny sladkého nicnedělání. Nedovedla jsem si přestavit nic lepšího, než se s Paulem procházet po liduprázdné pláži a pozorovat vzdouvající se moře.

Ráda jsem sedávala na palubě u pažení se skicákem v ruce a sledovala, jak vlny divoce tančí v místech, kde příď parníku protínala mořskou hladinu. Členové posádky, oblečení v námořnických uniformách, dokreslovali půvabný obrázek života na lodi.

Plavili jsme si již několik dní a mne počaly trápit zlé sny. Šumění moře mi leželo pod kůží, stejně jako krev nebo kosti. Měkké burácení živoucí vodní masy připomínalo divé zvíře, vracející se do svého doupěte.

Nevím, proč na mne působilo zlověstně. Neblahá předtucha něčeho zlého mi nedala spát. Neklidně jsem se převracela na loži. Moře mi zpívalo do spánku...

* * *

Zdálo se mi, jak jsem se učila plavat. Bylo mi tenkrát, myslím, šest nebo sedm let. Už si nepamatuji přesně, kam nás tetička odvezla. Byly jsem tam tři – já, malá Elsie a sestřenka Connie. Vypadaly jsme všechny tak přihlouple v těch nemožných koupacích úborech, co se tenkrát nosily. Strýček je jednou označil za nemravné, protože odhalovaly nohy.

S tím jsem si nedělala hlavu. Tenkrát jsem byla moc malá na to, aby mi vůbec došlo, co to slovo znamená. Chůva postávala na pláži, naše služebná Mary rozložila kostkovanou deku a otevírala piknikový koš s domácí limonádou, jablečným koláčem a šunkovými sendviči. Tetinka sledovala děti, jak si hrají ve vodě. Nevím proč, ale něco mne lákalo vydat se dál, dál od břehu. Zahlédla jsem něco lesklého.

Odjakživa jsem milovala perly. Slýchala jsem vyprávění o odvážných lovcích perel, kteří se potápí až na dno oceánu a hledají poklady ukryté v obrovských lasturách. Snad jsem ve své naivně dětinské dušičce doufala, že najdu perlu?

Nikdy jsem je nepřestala obdivovat. Nejen proto, že jsou drahocenné. Je v nich ukrytá moudrost, kterou jsem dřív neviděla.

Perly se rodí ze zranění, z utrpení křehkého měkkýše obývajícího lastury. Utrpení lidí se rodí z toho, že jsme navzdory všem protivenstvím odsouzeni k životu.

Moře mých nočních můr mne volalo, ale já mu nerozuměla. V jeho hlase se skrývala nějaká hrozba. Neuměla jsem plavat. Proč nás nebezpečí vždycky tak silně přitahuje!?

Odvážila jsem se dál od břehu, i když Elsie na mne křičela, ať se vrátím. Vyplázla jsem na ni jazyk. Tetička se nedívala, zrovna hovořila se služebnou.

Jenže v tu chvíli se sen změnil. To, co se stalo dál, už nebylo součástí mé matné vzpomínky. Hrůza, kterou jsem prožila ve spánku, neměla nic společného s polozapomenutým odpolednem stráveným s kamarádkami na pláži.

Voda mi už sahala až do pasu, potom ještě dál. Ale nebála jsem se. Tehdy ještě ne. Nevěděla jsem, co by se mohlo stát. A pak jsem uviděla něco ve vodě.

Tvář!? Co to mohlo být za obličej? Ledový, bez výrazu?

Se skelnýma očima, zapadlýma hluboko do lebky? Bledý jako mrtvola! Neměla jsem čas přemýšlet. Ucítla jsem, jak mne něco táhne dolů. Otevřela jsem ústa, jako bych chtěla křičet, ale to už jsem měla hlavu pod vodou. Už jsem se nenadechla. Před očima se mi udělalo černo. A pak jsem se probudila.

Dnes na to nerada vzpomínám. Kdyby to nebyl jen hloupý sen, skoro bych dokázala uvěřit, že jsem to všechno prožila na vlastní kůži. Pokud by to byla pravda, celá příhoda by skončila jinak.

Služebná Mary by příběhla se sakrováním, popadla mne a odnesla k tetičce. Plivala bych vodu, připadala by mi odporně slaná. Tvrdila bych, že někdo mě chtěl utopit. Tetička by mi samozřejmě nevěřila. Co se týká šrámů na noze, patrně by usoudila, že jsem se musela zaplést do nějakého drátu nebo provazu, ležícího na dně. Nikdo by o té události nemluvil.

Paul ležel vedle mne. Zůstával ponořen do spánku a neměl ponětí o ničem, co mi táhlo hlavou. Vstala jsem z postele, natáhla se pro župan a přešla k oknu kajuty.

Podívala jsem se do tmy, podívala jsem se do vody jako do zrcadla. Už jsem se nebála. Věděla jsem, že mé obavy paří mezi stíny. Ničím jiným nikdy nebyly, jenom tím ubohým stínem, co nikdo nevidí. I když na vás křičí ze všech koutů!

Moře se tvářilo přívětivě. Počasí také, na nebi nebyl ani mráček. Uklidnila jsem se a po následující dny spala dobře.

* * *

Za nějaký čas jsem si znovu vybavila noční můru při pohledu na perly. Z pouhého rozmaru jsem se rozhodla, že si je vezmu na sebe. Na večeri jsem s potěšením zpozorovala závistivé pohledy některých dam. Náhrdelník se mi nádherně vyjímal ve výstřihu šatů.

Šlo o starý, avšak nesmírně cenný šperk, který se v rodině dědil z generace na generaci. Na jemném zlatém řetízku visel drobný přívěšek, ve kterém se skrývala mimořádně krásná perla. Přítelkyně si s nelíčeným údivem povšimla, že má černou barvu. Nikdy nic podobného neviděla.

Večeřeli jsme ve skromné společnosti a dobrá nálada nám vydržela i dlouho poté, co naši známí odešli ze salonku.

Bavila jsem Paula vyprávěním o starých námořních mapách, kde bývaly vyobrazeny mořské obludy. Smál se mi, že jsem jako děčko. Byli jsme mladí a bezstarostní. Také jsem jej seznámila se svými objevy:

„Věděl jsi, že tenhle náhrdelník pochází z lodi, která brázdila oceány v minulém století?“

„Kde jsi to zjistila?“

„Z archivů v Londýně. Pátrala jsem po minulosti šperků. Víš, že se v naší rodině dědí už celá léta?“

„Ano.“

„Zajímavé je, že tyhle perly jsou vlastně kradené.“

„To není možné! Jak by mohly být kradené?“

„Náhrdelník patřil jistě dámě, která ho dostala jako svatební dar. Perly, včetně té černé, údajně pochází z polynéských ostrovů. Byly majetkem zdejších lidí.“

„Určitě je prodali nebo vyměnili za bezcenné cetky, co nestály ani zlomek jejich ceny,“ hádal Paul. „V té době nemohli mít ponětí o jejich pravé hodnotě.“

„Ne. Dočetla jsem se, že Evropané je vydrancovali. Polynésané byli zabiti, pokud se jim nepodařilo utéct.“

„Co se stalo s tou lodí, o které ses zmiňovala na začátku?“

„Lod' ztroskotala na útesech. Prý vypukla bouře. Zuřivá bouře, jakou nikdo nečekal. Cennosti byly nalezeny v potopeném vraku.“

„Pak nechápu, proč se o šperky nepřihlásila jejich majitelka.“
„Ta dáma se utopila. Nezachránil se skoro nikdo.“
„Smutný příběh, drahá.“
„Věří divoši, že černé perly nosí smůlu?“ zeptala jsem se Paula.
„Pokud vím, tak ne,“ odpověděl. „Nikdy jsem o tom neslyšel.“
„Já také ne. Ale říká se, že ta barva nosí smůlu. Znáš přece pověry o černých kočkách?“
„Já na pověry nevěřím!“
„Přinesly smůlu té dámě, které patřily.“
„Svým způsobem ano.“
„Co když mi přinesou smůlu!?“

Paul prohlásil, že jsem směšná. A že nastal čas, kdy se musím svého strachu z pověr konečně zbavit. Už přece nejsem dítě.

Já jsem si tím někde v hloubi duše nebyla tak jistá. Zdálo se, že Paul si mého neklidu vůbec nevšímá. Nebylo divu. Jaký rozumný člověk by se bál nějaké staré legendy, vzešlé z úst primitivních domorodců na polynéských ostrovech!?

Mimoděk jsem vytáhla jeden kvítek z vázy stojící na stole a nervózně jím otáčela v prstech. Chtěla jsem být na chvíli sama. Vyšla jsem na palubu a tiše sledovala šumící moře.

Květina dopadla na hladinu jako kapka krve do nekonečného oceánu, kde se odráželo hvězdné nebe. V tu chvíli se něco pohnulo a mne zaplavil neodbytný pocit, že všechno je špatně. Ale neřekla jsem nic, jenom jsem se mimoděk otřásla zimou. Blížil se večer a od severu vál mrazivý vítr...

Nakláněla jsem na přes zábradlí, v pokušení upustit černou perlu do vody. Má ruka se zachvěla.

* * *

Noci na moři bývají dlouhé. Zdají se ještě delší, protože na člověka občas padá těžký pocit tísně z bezútěšné nekonečnosti oceánu. Na lodi se chystal večírek.

Jídelna, osvětlená plynovými lampami, byla plná hostů. Cestující se chtěli bavit. Kdosi na mne zavolal, abych se šla podívat na palubu. Právě vycházel měsíc nad mořem, krásný a zářivý jako sen.

Hrála hudba, číšník v modré livreji roznášel šumivé nápoje a všichni se dobře bavili. Chtěla jsem se vrátit k Paulovi, ale vtom mou pozornost upoutala má známá.

Vyslechla jsem živý hovor tří lidí se skleničkou šampaňského v ruce. Mluvili o cestě na Haity, na tropický ostrov proslulý jak sluncem a plantážemi, tak pověřivými domorodci a černou magií. Řeč se přirozeně stočila na kletby.

Zajímat se o nadpřirozeno je v této době skoro móda, ať už jde o naivní víru ve voodoo, nebo o četbu upířských románů pana Stokera.

Známa se mne napůl v žertu zeptala, proč už nenosím své perly. Bojím se snad, že jsou prokleté!?

Nechtěla jsem se přiznat, že jsem měla v úmyslu hodit je do moře. Samozřejmě, že jsem to neudělala. Jaký šílenec by zahodil tak cenný šperk? Kvůli nějakým pověrám!?

Odvětila jsem, že si je vezmu příště. Perly byly bezpečně uloženy v červené kazetě za dveřmi zamčené kajuty, kam patřily. Konverzace pokračovala dál, stačilo přejít na jiné téma.

Ano, byl to skutečně příjemně strávený večer. Bavila jsem se. Bavila jsem se až do té doby, než přestala hrát hudba, lidé začali křičet a jejich tváře ovládla hrůza. Na večírku se strhla katastrofa!

Do jídelny vběhl vyděšený plavčík. Vykřikl, že všichni musíme pryč. Posádka objevila trhlinu v trupu lodi a vše nasvědčovalo tomu, že do podpalubí pronikla voda. Parník se potápí a my půjdeme ke dnu s ním. Potáhneme ke všem čertům!

Vypukla panika a já jsem Paula v chaosu nenašla. Pamatuji si, že ještě před slabou půlhodinkou stál vedle mne, se sklenkou brandy v ruce. To bylo naposledy, co jsem jej spatřila.

Utíkala jsem ke dveřím. Úzká chodba, přeplněná šilejícími lidmi, se mi zdála nekonečně dlouhá. Nevím, jak jsem se probojovala ven. Zvláštní, že si vše vybavuji jen matně. Ve vypjatém okamžiku bezprostředního ohrožení vnímáte věci jinak. Někteří členové posádky se pokoušeli udržet pořádek, jenže jejich snaha byla marná. Na palubě nastal příšerný zmatek.

Všichni se hrnuli k záchranným člunům, jako kdyby na tom závisel jejich život. A jak směšné – skutečně na tom závisel!

Na lodi bylo málo člunů. Kdosi zřejmě nemyslel na krizové situace. Záhy jsem si uvědomila, že určitě nevystačí pro všechny cestující. A co posádka!?

Neměla jsem čas nad tím přemýšlet. Jediná věc, na které mi záleželo, bylo dostat se do bezpečí. Život někdy umí být velmi krutý.

Čluny, přeplněné zoufalými pasažéry, byly rychle spuštěny na vodu. Je tak ledová, že by vás dokázala zabít. Ochromující mráz z hlubin moře pronikne až do morku kostí a zastaví vaše srdce, zasažené otřesným šokem. Nestačíte se ani naposledy nadechnout, než si uvědomíte, že je s vámi konec.

Voda, nejnebezpečnější ze všech živlů, toužila po lidských životech. Ubožáci, uvěznění v záchranných člunech, trnuli hrůzou při pohledu na poškozený trup plavidla, který se propadal do hlubin. Zdálo se, že vlny se okolo něj ovíjí jako chapadla obrovské nestvůry a stahují ho pod rozbouranou hladinu moře.

Do obličeje mi vyšplíchla slaná voda. Zanechávala po sobě v ústech odpornou pachut'. Připadalo mi, jako bych polykala slzy. Lidé ve člunu, vystrašení a promáčení až na kost, beze slova sledovali vzdálené divadlo zkázy. Dívala jsem se, jak poškozený parník začíná klesat ke dnu...

* * *

Paul zůstal třet bez pomoci na potápějícím se vraku, aniž by měl sebemenší šanci na útěk. Já jsem plula mokrou nicotou na vetším člunu a přede mnou se otevíraly vodní cesty do záhuby.

Záchranný člun se bezmocně zmítal v nelítostných vlnách. Moře kolem nás nezůstávalo klidné, jako kdyby se na nás rozhněvalo. Silný proud unášel malé plavidlo neznámým směrem. Roztřásla jsem se zimou. Nikdo nepromluvil, ale vytušila jsem, že všichni myslíme na to samé: Možná, že zemřeme, i když se nám podařilo zachránit se z potápějící lodi.

Vsadila bych se, že nikdo z nás nemá sebemenší ponětí, kde jsme. Pevnina se nacházela v nedohlednu. Bylo zcela vyloučeno, že bychom se k ní dokázali dostat vlastními silami. Modlila jsem se, aby někdo zaslechl nouzové volání. Co s námi bude, když zůstaneme na širém moři sami!?

To, co se odehrávalo tu noc, se podobalo těžkému snu. Jako by se před námi otevřel pekelný jícen, kde křepčil ďábel ozbrojený Poseidonovým trojzubcem. Řvoucí mořští démoni dotírali na polámané žebrovní parníku, který strmou rychlostí klesal ke dnu. Bůh zkázy triumfoval v bouři! Každý z vyděšených trosečníků cítil jeho přítomnost!

Ozýval se šepot i nářky zoufalých pasažérů, jenže zvuky ztlumil pradávňý hlas vody. Zuřivě se mi dral do uší a jeho mocný tlak mne nutil křičet. Snažila jsem se zbytečně. Stejně jsem neslyšela vlastního slova.

Hučení rozbourěného moře mne ohlušovalo. Připomínalo dunivý řev divokého býka. Vlny se zvedaly se stejnou prudkostí, jako když mohutné zvíře hrabe kopyty a chystá se k útoku. Vítr sílí.

Něco velkého narazilo do dna člunu, chatrného jako tenká skořápka. Nevím, co to bylo. Ale muselo jít o živoucí věc. Možná, že měla hlad.

Pohybovalo se to pár palců pod ledovou hladinou. Opět přišel silný náraz. Záchranný člun se nebezpečně rozhoupal na vlnách. Žena, sedící vedle mne, vykřikla hrůzou. Svírala okraj člunu tak pevně, až měla úplně zkrivené ruce. Prsty s vystouplými klouby se křečovitě zarývaly do dřeva. Víc už jsem si nestačila uvědomit, protože dno člunu se náhle ocitlo ve vzduchu!

Jeden ze spolucestujících spadl do vody. Další jej následoval. Dáma, vřískající strachem, pevně svírala okraj člunu. Popadla jsem ji za ruku.

Převalila se přese mne vlna, která mi vyrazila dech. Zbývala jediná naděje: pozůstatky ze záchranného člunu, roztříštěného na kusy. Jak dlouho se plovoucí dřevo může udržet nad hladinou!?

Dáma zmizela pod vodou, jako kdyby ji něco stáhlo dolů. Vyklouzla mi její ruka, zmrtvělá hrůzou. Nějaká neznámá síla ji ode mne oděrala.

To, co odehrávalo dál, musela být oživlá noční můra. Vytěsnila jsem to z paměti. Když je váš mozek vystaven nadměrnému stresu, asi začíná nějaké věci vynechávat. Lékař by vám to vysvětlil lépe, než já.

Dnes je to dávno za mnou. Nebo ne? Ani o rok později na to nedokážu zapomenout!

Utekla jsem před přízraky z moře, ale příliš pozdě jsem si uvědomila, že nikde nejsem v bezpečí. Moře nemá mrtvých nikdy dost. Nechtěla bych přivolat jejich těla, pohřbená kdesi hluboko, hluboko na dně oceánu.

Už nesmím myslet na námořnické zkazky o slizkých šupinatých obludách, mořských hadech ani na odporné přízraky, které jsem spatřila plout ve vlnách. Na utopená těla s oteklým obličejem, kde zely prázdné oční důlky...

Nechci vidět, jak se snaží vymanit z příkrovu písku a vynořit se nad hladinu, aby mne mohli stáhnout do hlubin. Tam, kde je tma, zima a věčné ticho. A ti navždy zatracení, kteří bezcílně bloudí podmořskými pustinami.

Sukně večerní róby se vznášela ve vlnách jako veliký rudý květ. Dodávala vodě krvavý nádech. Vynořovaly se z ní zetlelé ruce, obalené bahnem z hlubin oceánu. Všichni lidé, kterým se podařilo dostat na záchranný člun, byli odsouzeni k smrti!

Musela s nimi být také *ona*. Mrtvá, která kdysi nosila černé perly. Vím, že je chamtivá. Chce zpátky to, o co ji obrala smrt na moři.

Pokouším se obejmout plovoucí kus dřeva, lapám po dechu a mám pocit, že čísi ruce se mne snaží stáhnout do hlubiny.

Doktor Norden se mi snažil vysvětlit, že šlo o pouhé halucinace. Výplod chorého mozku, oslabeného smrtelným podchlazením.

Představitost, zjitřená hrůzou, mi do nejmenších detailů vykreslila zářivou jiskřičku, jak se komíhá v podmořském soumraku. Tančí na konci dlouhého stonku před ozubenou tlamou nestvůrné ryby, která k sobě láká nic netušící kořist.

Ne, to musel být jen příšerný sen. Vší silou jsem se snažila udržet nad hladinou, abych se mohla nadechnout. Nedám se mořem vtáhnout do temně zeleného spánku na věčnosti!

Blížila se světla. Kdybych byla tou dobou ještě při smyslech, možná bych si uvědomila, že je to obyčejná lampa, pověšená na dlouhé tyči.

Pevně jsem sevřela čísi ruku, co se ke mně natahovala z temnoty. Vzápětí jsem se ocitla v rozkymácené loďce, mezi prokřehlými trosečníky. Cizí plavčík mne vytáhl z vody, studené jako led. Stačilo by pár minut a mohla jsem být mrtvá. Díky bohu, že někdo přece jen zaslechl kapitánovo nouzové volání!

Byla jsem zachráněna, i když jsem si to nejspíš vůbec nezasloužila. Nějaký zlý hlas mi našeptával, že všechno je moje vina. Kdybych nevstoupila na loď, možná by se nepotopila. Hloupost! Neštěstí jsem přece nezavinila já!?

Přesto mi něco hluboko uvnitř říkalo, že by bylo lepší, kdybych zemřela s ostatními. Anebo ještě lépe – kdybych zemřela sama a ostatní mohli žít dál. Trvalo mi velice dlouho, než jsem se zbavila tísnivých myšlenek.

Nějaký čas po tragické události jsem strávila ve švýcarském sanatoriu pro nervově choré pacienty, kde jsem se postupně zotavovala z následků šoku. Všichni členové rodiny tvrdili, že tam budu mít tu nejlepší dostupnou péči. Měla jsem velké štěstí, že jsem vyvázla téměř nezraněná, jenom kriticky podchlazená a k smrti vyděšená.

V oficiální zprávě Královského námořnictva stálo toto: dne 22. července roku 1897 se nad oceánem strhla nečekaná, avšak velmi prudká bouře. Posádka parníku Santa Anna ztratila kontrolu nad lodí a plavidlo najelo na útesy skryté pod vodou. Loď Jejího veličenstva Don Antonio zaslechla jejich nouzové volání, avšak dorazila příliš pozdě. Parník se potopil, téměř celá posádka šla ke dnu s ním. Z pasažérů přežila pouhá třetina. Zbytek zmizel v moři...

Voda je živel, který vládne životu a smrti. Skrývá v sobě tajemství, ze kterých běhá mráz po zádech. To, co spí na dně vod, bychom neměli nikdy rušit!

Několik měsíců jsem se zotavovala pod bedlivým dohledem lékařů. Brzy jsem byla připravená opustit sanatorium.

I když to bude znít podivně, zdráhala jsem se odjet. Nesmíte zapomínat, že po celé měsíce bylo mým jediným útočištěm. Obávala jsem se, že po tak dlouhé době už nebudu schopná přežít mimo jeho zdi.

Nedokázala jsem si představit, že se vrátím zpět do svého předchozího života. Do života tak tupého a prázdného, prostého štěstí či radosti. Jakkoli mohl být temný, přece se v něm občas zableskly i světlé okamžiky. Dříve, než nastala ta tragédie a já nepřišla o všechno.

Nyní mne očekával nový život, děsivý a prázdný. Život jako trest za nějaký zločin, který jsem nikdy nespáchala.

Bylo těžké udělat za vším tlustou čáru. Ale nešlo to jinak. Musela jsem se rozloučit jak s trpkými vzpomínkami na Paula, tak s poklidem v sanatoriu.

Přestěhovala jsem se k příbuzným. Jejich skromná domácnost čítala pouze dva členy, a tak mne uvítali rádi. Nebyli mi příliš blízcí, ale na tom nezáleželo. Potřebovala jsem klidné místo, stranou od společenského života a hektického dění ve velkoměstě.

Věřila jsem, že u nich budu v bezpečí. Věřila jsem tomu, dokud jsem nezjistila, že vzorně udržovaný dům mého strýce stojí v přístavu, blízko u vody. Moře bylo šedivé a nevlídné, kalné vlny se tříštily o opuštěná mola. Uličky města bývaly načichlé pronikavou rybinou z tržiště. Na pošmourném nebi s ocelovým nádechem jsem často zahlédla kvílející racky, kteří se překřikovali o kořist. Ve vzduchu vždy zůstával slaný nádech oceánu.

Snažila jsem se být klidná a nepodléhat depresivním náladám. Strach ve mně však den co den sílil. Lékaři říkali, že jde o nervovou poruchu, která se rozvinula následkem prožitých hrůz na moři.

Znělo to rozumně a já bych jim velice ráda důvěřovala. Tedy kdybych jednoho dne nesešla do vstupní haly a nenašla před vchodem odpornou kaluž. A vedle ní blátivé stopy, jako kdyby se někdo promáčený až na kost snažil vyrazit dveře a dostat se do domu.

Z podivného pachu se mi zvedal žaludek, otrávený utišujícími léky. Cítila jsem z ní hnijící maso. Ten pach se zjevně linul z vody a z bahna, jež mělo podivnou, až krvavou barvu. Poručila jsem, aby je služebné okamžitě odstranily.

O několik dní později se to stalo znovu, ale tentokrát jsme našli příšerné škrábance na domovních vratech. Uvažovala jsem, zda bych neměla přivolat strážce zákona.

Strýc mne přesvědčoval, že jde o hloupou epizodu. Nějaký špinavý vandrák z přístaviště se nejspíš opil a dobýval se do domu. Laciných hospod tu bylo plno, to ano. Ale nešlo mi na rozum, proč ho nikdo neviděl. Služebnictvo si ničeho nevšimlo. Opovázlivý pobuda musel vylézt za hluboké noci, aby provedl svůj hnusný čin! Strýc byl velice rozzlobený, když se dozvěděl, co se stalo.

A co víc – včera se to zase opakovalo. Našla jsem další stopy, tentokrát pod oknem mého pokoje. Naštěstí spím až ve druhém patře, takže nehrozí nebezpečí, že by se ke mně mohl někdo vloupat. Přímou nad ložnicí se nachází pokoje pro sloužící, umístěné v podkroví. Okno sice nemá mříže, ale já se i tak cítím v bezpečí.

Ano, cítím se v bezpečí, i když jsem tu úplně sama a naslouchám děsivému vytí ledové listopadové noci. Větve stromů klepou na okna, kmeny se naklání jako těla, zkroucená nemocí. Chyběl mi Paul.

Proč mám spát sama ve studené posteli a den za dnem se užírat touhou po něčem, co není!?

I když se mi znovu vrátily zlé sny, nebojím se. Nesmím se bát. Odmítám připustit, že existuje nějaké nebezpečí a že ten pocit neklidu je něčím jiným, než výsledkem skutečnosti, že mi opět povolily slabé nervy. Snažím se vybavit si uklidňující slova lékařů. Doktor Norden tvrdil, že noční můry jsou známkami nervového vypětí. Jsou výsledkem nezvladatelného stresu, který prožíváme. Způsobuje je celkové vyčerpání organismu.

Na nočním stolku stojí malá skleněná lahvička, plná prášků na spaní. Až donedávna jsem se zdráhala brát je, jenže situace se změnila. Nejspíš s tím brzy začnu. Předepsal mi je doktor Norden. On věděl, že mívám noční můry.

Vyprávěla jsem mu o mrtvých. O těch tlejících tělech ve vodě, obarvené rudou krví.

Vysoko na nebi plul mezi cáry mraků chladný úplněk a mlčky shlížel do bouřlivých vod oceánu. Vlny se s hukotem valily k pobřeží a rozstříkávaly se na kamenité pláži v bílou tříšť.

Cítím, že klesám hluboko, hluboko pod hladinu, až na dno oceánu stovky kilometrů daleko od povrchu země.

Mihotavá světla ozařovala podmořský les zkamenělých útvarů nejasného původu – některé vyhlížely skoro jako postavy – a minerálních nánosů zvedajících se ode dna do výšky několika metrů. Z bizarních

komínů, otevřených jako ústa, prýštila temná mračna horké vody. Div se v ní neuvařili primitivní tvorové, živořící v písčitém bahně.

Rozkládala se přede mnou nehostinná krajina, obývaná podivnými tvory temnot. Požírali zbytky uhynulých těl, která zavál na dno mořský proud. Po nehybných ostatcích se plazili slizcí hadi, či nějaká nízká forma života, hadům podobná.

V hrůze jsem shledala, že poznávám jejich tváře! Tváře spolucestujících z parníku Santa Anna. Byl mezi nimi i Paul! S polovinou obličeje ohlodanou až na kost.

Když zavřu oči, vidím drolicí se mrtvoly. Možná jsou blíž, než si myslím.

Snažím se usnout, ale nedaří mi to. Ležím a tisknu k sobě víčka, ztěžklá spánkem. Znavené oči si žádají odpočinek. Dům je tichý a mrtvý, všichni – rodina i služebnictvo – už touto dobou dávno spí. A přece v tom tichu slyším čísi kroky! Někdo stoupá po schodišti. Kdo by mohl být touto dobou ještě vzhůru!?

Zůstávám nehybná na lůžku a se zatajeným dechem naslouchám zlověstnému šeptání studené noci. Kroky se blíží ke mně. Ach, někdo klepe na dveře!

Čertova Lhota

„Čiň čertu dobře, peklem se ti odmění!“

Lidové přísloví

Říkalo se, že nikdo nemůže spatřit tvář boha. Ale byli mezi námi lidé, kteří přísahali, že spatřili tvář d'ábla! Každému se zjevil v jiné podobě, v tom se jejich vyprávění lišila. Všichni tvrdili jedno: poznali ho podle toho, jakou měl moc.

Za zavřenými víčky vidím snový obraz zšeřelé místnosti s čistě vybělenými stěnami a staromódním nábytkem, který voní po leštěnce na dřevo. Působí neosobním dojmem, chybí v něm totiž zdánlivě nepodstatné detaily – třeba sako nedbale přehozené přes židli nebo kniha odložená na nočním stolku. Možná jde o pokoj v hotelu, ale nebyla jsem si tím jistá. Víím jenom, že v něm nejsem sama.

Přišla za mnou nějaká žena, kterou jsem neznala. Skláněla se ke mně, jako kdyby se chtěla přesvědčit, jestli ještě dýchám. Mohla by mi zvednout hlavu, zaklonit krk a přinutit mne, abych vypila její odporný lék. Vedle ní se na okamžik objevila jiná tvář – muž v černém kabátu s bílým kolářkem u krku. Farář!?

Klečel u mého lůžka a jeho rty se pohybovaly, jako kdyby odříkával tichou modlitbu za mrtvé. V jeho očích se zračilo zděšení a po lících mu stékaly slzy. Nemohla jsem si ho lépe prohlédnout, protože celý pokoj potemněl.

Probouzím se ze spánku, který se podobá mdlobám. Nevím, kde jsem. A nevím ani, jestli není má noční můra přece jen skutečná. V ústech cítím čerstvou pachučí krve.

Uvědomuji si s hrůzou, že nejsem ve svém hotelovém pokoji. Vzdůstá o to více, když zjistím, že mám ustláno na kamení. Každá myšlenka je ostrá jehla, zarytá do hlavy.

Zemina, na níž ležím, je mrazivá jako hrob. Poznala jsem i její nezaměnitelnou vůni, která mi připomíná zetlelé věci a zkažený vzduch ze starého sklepení. Všude kolem mne je tma...

Nic nevidím, a proto nemám sebemenší představu o místě, kde se nacházím. Pravděpodobně jde o dočasný výpadek paměti, namáhané mnohem víc, než by dokázala zvládnout. Ozvěna pronikavého křiku mi duní v hlavě. Nechápu, jak jsem se mohla dostat někam, kde se dějí takové věci. Pokouším se rozpomenout, co jsem dělala včera.

Byla jsem na nějakém místě daleko od domova, ležela jsem na zemi a necítila jsem zimu ani nepohodlí. Už jsem neslyšela křik, který mi předtím zněl v uších. Cítila jsem se jako pohřbená za živa...

Myšlení bolí. Co když mi přestává pracovat mozek!? Poslední věc, na kterou si pořádně vzpomínám, je první večer v Čertově Lhotě. Příhodné jméno pro město, kde d'ábel číhá na každém kroku!

Přijela jsem po sezoně, abych mohla pracovat v klidu. Z Národní galerie mi přišel doporučující dopis s tipem na ubytování se seznamem míst, která bych měla ve městě navštívit.

Ani během léta sem nezavítalo mnoho turistů, i když v okolí byly k vidění zajímavé památky. Žádný div, že koncem září tu bylo jako po vymření. Město mne přivítalo svou nevlídnou tváří.

Už po příjezdu na mne čekalo nepříjemné překvapení. Marně jsem hledala penzion, kde jsem měla zamluvené ubytování. Adresa, kterou jsem obdržela, neexistovala. Ukázalo se, že žádná ulice toho jména ve městě není. Ptala jsem se kolemjdoucích. Nikdo neznal název penzionu, který jsem měla napsaný na papírku.

Zůstala jsem bezradná s těžkým kufrem a s pomačkaným lístkem v ruce. Ocitla jsem se v nemilé situaci. Tím spíš, že bylo pozdě a já nevěděla, kde budu dnes spát! Čertova Lhota byla malá, liduprázdná městečko s několika obchody, poštou a obecním úřadem. Ulice byly šedivé a nevlídné, po chodníku se prohánělo listí, servané z větví stromů. V průchodu mezi dvěma budovami se hromadilo spadané haluze, zaváté porvyvy podzimní vichřice.

Lipová alej byla téměř holá, studený tu vítr foukal mnohem silněji. Cestu lemovaly žloutnoucí stromy se zraněnými větvemi, odkud jako tekla hustá míza. Měla narudlou barvu, co mi připomíná krev. Snažila jsem se zapudit takové myšlenky. Zabralo mi necelou půl hodinu, než jsem dostala do středu města.

Na náměstí stál starý hostinec, možná historická stavba, s podivným vývěsním znakem. Byla tam vymalována rohatá hlava s vyplazeným jazykem. Pod ním se skvěl kostrbatý nápis, který příchozím

oznamoval jméno hospody: U Čerta.

Váhala jsem, jestli tu mám strávit nadcházející noc. Jenomže to bylo jediné ubytování, jaké jsem byla schopná sehnat. Pochybovala jsem, že bych tady našla něco lepšího. Trmáčet se celou noc do nejbližší dědiny – která byla podle mapy na kilometry daleko – se mi vůbec nechtělo.

Ve vstupní hale hostince vládl klid, jak se dalo touto dobou očekávat. Recepční si za přepážkou listovala v módním časopise. Zeptala jsem se jí, jestli mají volné pokoje. Odpověděla, že ano.

Dodala, že pokud mám zájem, mohu se zde ubytovat na celý týden. Dostala jsem staromódní klíč s číslem vyraženým na kovové destičce. Hned jsem odešla nahoru na pokoj, protože jsem byla za celý den unavená. Nechtěla jsem nic jiného, než dát si horkou sprchu a jít brzy spát. Vybalila jsem nějaké oblečení z kufru a přemýšlela, kam bych se měla podívat zítra.

V lesnatém kraji okolo obce zvané Čertova Lhota se vyskytovalo mnoho pozoruhodných staveb, mezi kterými stály za povšimnutí zejména staré kostely, nevelké kaple či kamenné kříže. Stavěl je kdysi prostý lid, aby od sebe zažehnal zlo.

Setkání s ďáblem nebyla vůbec tak vzácná, jak bychom se mohli domnívat. Stačilo jen prostudovat staré tisky z dob dávno minulých. Zejména středověké spisy přímo hýřily barvitými popisy černých mší, satanských monstrozit a toho, co přicházelo z ohně. Prý šlo o démonické zrůdy z horoucích pekel tak otřesného vzhledu, že stačil jediný pohled do šlehajících plamenů, aby vás navždy oloupil o zrak.

Ďábel se měl podle středověkých autorů zjevovat na magickém obřadu nebo na sabatu, aby mohl obcovat s chlípnými čarodějnicemi. K takovým událostem prý zpravidla docházelo v divočině – v lesích a horách daleko od lidských obydlí.

Uctívači ďábla se scházeli za hlubokých nocí na skalách v přízračné záři ustupujícího měsíce. Vybírali si samá odlehlá místa, kde nikdo neslyšel křik. Věřilo se, že hanební odpadlíci od víry přináší svému pánu krvavé oběti...

Pokud si vzpomeneme na ikonografická zobrazení ďábla, můžeme mezi nimi najít mnoho společných rysů. Základní prvky obrazů se během rozličných epoch a uměleckých stylů neměnily, přetrvaly v nezměněné podobě po celá staletí. Rudá kůže, černá srst, kozlí kopyta, netopyří křídla a zahnuté rohy patřily mezi ty nejběžnější atributy, prisuzované ďáblu.

Chystala jsem se tu strávit celý týden, abych měla dost času na studium zdejších památek. Chtěla jsem vytvořit fotografickou dokumentaci, jež poslouží jako podklady pro práci na mé nové knize Význam náboženských symbolů v lidovém umění na území Čech a Moravy.

Jako odborník na dějiny umění jsem pátrala po méně známých osobnostech. Bohužel jsou mnozí umělci, kteří upadli do zapomenutí. Jejich jména byla časem smazána, dílo samotné přežilo svého tvůrce.

V bezedném propadlišti dějin zmizel dokonce i talentovaný mistr *Kladské Madony* z Prahy se svým nádherným obrazem panny Marie. Nebo bezejmenný mistr Třeboňského oltáře a jeho slavné *Kristovo zmrtvýchvstání* vyvedené v rudé barvě, která měla jistě připomínat spasitelovu krev, proudící na ponurém plátně přímo z otevřených ran...

Mezi mnoha a mnoha uměleckými skvosty, které jsem měla možnost vidět, mne velmi zaujala díla jistého člověka. K jeho osobě – pokud tedy doopravdy žil – se vázala velice zvláštní pověst. Prý se setkal s ďáblem a vytvořil jeho sochu!

Byl známý coby mistr Giovanni. Cizinec, pocházející až z Milána. Působil v naší zemi ve druhé polovině 16. století. V řadách duchovních se vždy našlo dost těch, co byli ochotni zaplatit vysoké částky za jeho mistrovský um.

Existoval jeden motiv, ke kterému se Giovanni vracel velice rád, a tím motivem byli démoni. Začleňoval je téměř do všech svých děl. Jde například o sochy světic, které bojovali s ďáblem. A tak si vysloužil jakousi pochybnou popularitu coby tvůrce zrůd.

Možná že právě to se stalo malíři osudným, protože jinak by se nikdy nesetkal s ďáblem osobně. Zobrazoval jeho poddané z nižších pekelných kruhů, nikdy v životě by jej ale nenapadlo, že bude mít tu čest spatřit tvář knížete temnoty. A zvětřit ji na své legendární soše, kterou se nikomu nepodařilo najít!

* * *

Hned následující ráno jsem se rozhodla navštívit místní kostel, o kterém se psalo v doporučujícím

dopisu. Pátrala jsem po mistrových stopách a jeho dílech.

Krásu chrámu, který se odrážel na vodní hladině, doslova brala dech. Kontrasty byly úžasné! Sluncem vybělené kamenné kvádry stavby, žlutavý písek hraničící s poklidnou řekou, intenzivně modrá plocha pod bledým podzimním nebem. V dále na východě se zvedaly zastřené hory. V mlžném oparu chladného rána dostávaly jejich vrcholky purpurový nádech.

Mezi medově zbarvenými pilíři chrámu vládlo posvátné ticho, narušené jen tlumenými hlasy a kroky návštěvníků kostela. Patřil ke klenotům raně renesanční architektury. Samozřejmě, že na jeho interiéru se podepsal i Giovanni.

Umělec si oblíbil náboženské motivy, uměl je ale podat takovým způsobem, že na nich nebylo zhola nic zbožného a zanechávaly ve vás jen požár.

Mistr byl milován i zatracován zároveň. Mnozí jej pokládali za odvážného kacíře, ovšem podle mne jím Giovanni nebyl. Jen málokdo dokázal pochopit tu spalující vášně, kterou jeho ruce uměly vtělit do svých děl. Jeho sochy málem žily a dýchaly.

Zejména některá z jeho zpodobnění svatých se stala terčem velmi ostré kritiky kněží, kteří kázali proti volnomyšlenkářství a světským svodům ďábla.

K jak smutnému osudu byl odsouzen zapomenutý umělec, stejně jako stovky jemu podobných. Na rozdíl od mistra Giovanniho se však jejich jména až do dnešních časů vůbec nezachovala, přestože jejich bezejmenná díla nemohla být o nich horší než ta jeho. Zemřel jako cizinec v chudobě, daleko od své vlasti a bez prostředků na návrat do rodné země.

Na chvíli jsem se posadila do kostelní lavice. Kolem mne vládlo velebné ticho, dokreslující jedinečnou atmosféru místa. Střípky světla padaly na zlacený oltář skrz barevná skla, která tvořila zářivé obrazy světců.

Čekalo mne setkání s vikářem a pozvání na starou faru. Seděli jsme u stolu v útulně zařízené knihovně s dvěma šálky horkého čaje, oslazeného medem. Zjistila jsem, že máme mnoho společných koníčků. Oba jsme se zajímali o umění a lidový folklór, farář také o církevní historii. Bylo velmi zajímavé hovořit s tak vzdělaným člověkem.

Podivil se, když jsem se jej ptala na Giovanniho. Ten italský sochař, který se prý setkal v lesích u skal se samotným ďáblem? Otec Polanský připustil, že tuhle legendu zná.

Dodal, že jistý papež prý popsal ďábla jako vysokého a vychrtlého muže s bledým obličejem a horečnatýma očima. Zajímalo by vás, jak si tím mohl být svatý otec tak jistý? Možná, že se s ním setkal osobně!

Otec Polanský pokračoval ve vyprávění. Podle něj je zdejší oblast sice zajímavá, ale málo známá. Podle legendy mělo být v jednom ze zdejších kostelů či domů – tady se bohužel prameny značně rozcházejí v detailech – nalezeno vyobrazení ďábla. Jenže kněz netuší, co je na tom pravdy.

Zeptala jsem se, jestli je někdy zkoušel najít. Farář se nad naivní otázkou rozesmál. Nebyl skeptický. Přiznal se, že ano. Strašidelná povídky, co se traduje už odnepaměti, jej zaujala. Zdejší kraj i kostely znal dobře a všechny je prošel snad stokrát. Satanův portrét nikdy nenašel. Ale nevylučuje, že by mohl existovat.

V Čertově Lhotě se v minulých letech často mluvilo o podivných úkazech a snad o ještě mnohem podivnějších zjevení, která se měla ukazovat v lesích okolo Čertových skal. Věci tak hrůzné, že by vám mohly vypálit oči!

Giovanni to věděl. Možná, že je viděl na vlastní oči. Dochovala se i jeho nejslavnější socha!?

To živé zpodobnění ďábla na neznámém místě, o kterém se písemné prameny vždy rozcházely? Šlo o dílo natolik šokující, že vzbudilo vlnu nevole mezi křesťanskými autoritami.

Církevní otcové, mezi které patřila i řada bohatých chleboďárců tehdejší doby, jej přestali podporovat a Giovanni zůstal sám. Zavržen svými současníky, téměř na mizině a s nejistými nadějemi do budoucnosti. Zbyly mu jen dvě věci – jeho umění a pochybná sláva, kterou s sebou přinášelo. Pro člověka poznamenaného hanbou měla velmi hořkou příchut'. Odrážela se ve všem, na co sáhl!

Hořkost, zklamání životem, ale především tvrdost – ten železný rys, který mu byl vrozen. Ne, bez ní by přece nepřežil. Silná vůle jej držela naživu po tolik let, kdy si vlašský mistr nepřál nic víc, než zemřít a obrátit se v prach. A přece na sebe nikdy nevztáhl ruku.

Ano, tu samou ruku, která vládla štětcem i dlátem. Giovanniho díla v sobě odrážela jeho život, nebo snad jeho marnou touhu po životě, který se k němu společně s druhými obrátil zády. Chlad, lhostejnost

a otupělost citu se stala nejvýraznějším projevem jeho bytí...

Navštívila jsem řadu pozoruhodných památek. Našla jsem mnoho d'áblů, žádný z nich však nebyl mistrovským výtvozem. Někteří mi byli k smíchu, jiní zase vzbuzovali odpor, nebo ve mně dokonce vyvolávali hrůzu. Ani jeden z nich nemohl být tím dílem, které vytvořil Giovanni. Podle legendy šlo o dílo, od kterého prý nebylo možné dobrovolně odtrhnout zrak. Jako kdyby se pohled na ně propaloval až na dno samotné duše!

Dokázalo si podmanit lidskou duši. Pravděpodobně nebylo skutečné. Šlo o pouhou pohádku pro naivní hlupáky.

* * *

Otec Polanský mne upozornil na opuštěný kostel, kde jsou k vidění staré fresky a také nějaké sochy. Podotkl ale, že zanedbaná stavba se nachází v dezolátním stavu. Smím ji navštívit pouze na vlastní riziko.

To mne nemohlo odradit. Hned zítra jsem si koupila lístek na autobus a vyrazila do jedné z okolních vesnic vzdálené několik kilometrů. Podle turistického průvodce se malebná zřícenina nacházela nedaleko od obce. Pěšky mi cesta zabrala slabou půlhodinku.

Na horském úbočí se rozkládala planina a na ní byl kýmisi neznámým vybudován chrám, starý celá staletí. Zbývaly z něj jen pobožené zbytky, ohlazené nelitostnou rukou času.

Došla jsem ku travnaté pláni mezi sešlým svatostánkem a skalami, pokryté omšelými náhrobními kameny. Pohřebiště patrně náleželo ke kostelu, ačkoli na rozdíl od stavby – jež nesla neklamné prvky pozdní gotiky – působilo mnohem, mnohem starším dojmem.

Rozmístění náhrobků postrádalo řád, možná i smysl. Uvažovala jsem, proč se zde přestalo pohřbívat. Místo tonulo ve stínu věků...

Šla jsem podél sesuté zdi porostlé rudnoucím břečťanem, která kdysi tvořila boží příbytek. Nic jiného zde nezbylo, kromě legend.

Mistr Giovanni a jeho hořký osud, to byla jedna z nich. Zemřel kdesi v zapomnění, aniž by někdo ocenil jeho umění. Proto dnes nenajdeme v knihách ani zmínku o ztraceném géniovi a jeho dílech. Řada z nich byla zničena. Pověřiví lidé ničili jeho sochy, protože se jich báli a nerozuměli jim. Říkali, že mistrův talent nepochází od boha, ale od d'ábla. Prý zaprodal svou duši za slávu a bohatství.

Bledé světlo podzimního dne nepronikalo daleko do holé, prázdné haly. Podlaha byla pokrytá sivou vrstvou staletého prachu, vysoké stěny ověšené pavučinami, ztěžklé neblahým osudem. Našlapovala jsem opatrně, abych se vyhnula smetí a ostrým střepům. Stavby nacházející se v dezolátním stavu umí být velmi nebezpečné.

Měla jsem neopakovatelnou možnost důkladně si prohlédnout dvoranu chrámu. Nejvíce mne překvapilo, jak je neobyčejně zanedbaná. Pestrobarevná okna někdo vytloukl, skla ze zničených vitráží ležela rozházená po podlaze.

Věděla jsem, co se skrývá pod žulovými deskami: Mrtvé tělo, v jehož žilách už dávno netekla žádná krev. Přečetla jsem zašlý nápis, vytesaný na jedné z nich. Zde odpočívá zbožný bratr Aurelius z Losin, zesnulý roku 1701.

Některá data na náhrobních deskách byla ještě starší. Šlo o pozůstatky dávných řeholníků, kteří zde leželi v na věčném odpočinku. Oh, jak zbytečné a ohavné je tělo, když v něm chybí duše, aby jej oživila!

Myslela jsem na dlouhou řadu mlčenlivých postav, mrtví pohřbení v prostém oděvu z bílé látky. Zdálo se, že ještě dýchají. Průvod mnichů, kteří směřují do věčnosti...

Každý z nás bude jednou patřit mezi ně, mezi ty neživé tvory zahalené v rubáši.

Dlaždice vytvářely jakýsi geometrický vzor. Zařízení – lavice a klekátka – bylo z větší části rozbité a na tkaninách zavěšených na zdi ulpěla silná vrstva prachu. Také jsem si všimla, že deska mramorového oltáře má uražený roh.

Přesto byl celkový dojem neobyčejně malebný. Pozůstatky opuštěného kostela si v sobě po celé věky uchovaly svou bývalou duši – velikost, krásu a sílu.

Moje oči si stále nedokázaly zvyknout na nedostatek světla. Něco málo přicházelo lomenými okny za oltářem, ale to nestačilo na osvětlení celé chrámové lodi.

Spatřila jsem působivé pozůstatky poničeného sousoší. Kdysi stávalo v boční kapli. Na otlučeném

podstavci se pravděpodobně nacházelo jméno mistra Giovanniho. Šlo o dílo legendárního umělce, tím jsem si byla jistá. Působily na mne natolik živým dojmem, jako kdyby do nich geniální sochař vdechl duši!

Jaký obraz duše však může mít pouhá socha, kus kamene opracovaný do lidské podoby!?

Jedna ze soch byla poškozená, ale stále poměrně zachovalá. Přišla o ruku a o bok, levou polovinu jejího těla poznamenaly ošklivé rány sochorem. Představovala ženu, oděnou divokou záplavou bujných vlasů. Se svůdným úsměvem, který se nezměnil již celá staletí, nabízela sladké jablko ve vztažené dlani.

Druhá socha ležela na zemi u jejích nohou. Zbylo z ní podstatně méně než z té první. Mistr Giovanni zpodobnil Evu v ráji, když podlehla pokušení a okusila jablko ze stromu moudrosti. To znamenalo, že ten druhý musí být Adam. Škoda že byl celý rozbitý na kusy.

Z těla sochy se zachovalo málo, i když ramena a tvář byla ještě v docela dobrém stavu. Těžko říci, zda ji zničila nějaká nehoda, nebo vandalský útok. Připadalo mi, že i tato socha má představovat ženu. Zvláštní!

Dotkla jsem se Evina obličej. Usmívala se na mne. Nevšímal jsem si, jak je ledová. Jako kdyby v mramorových žilkách proučila krev. Krev, ze které mrazí.

Hleděla jsem na slova, vytesaná do podstavce. Ano, stálo zde mistrovo jméno. Připadalo mi, že se kamenné zdi svatostánku přibližují, aby mne zaživa rozdrtily.

Zažil někdy podobný pocit i Giovanni? Nedokázala jsem si představit, jaké to bylo, když na sebe ten nebožák nechtěně přivolal boží hněv.

Papežská klatba byla neoblomná a mohl ji odvolat jedině ten, kdo ji na mistra uvalil. A co víc – pod klatbou se mohlo ocitnout celé město. Svátý otec dokázal svolat demony tak děsivé, že každý kacír by se mu okamžitě vrhl k nohám a prosil o ochranu. Papež by vás svrhl rovnou do pekla...

Netuším, co u mne vyvolávalo tyto pocity. Temnota kolem mne umocňovala tíživý dojem z interiéru prastaré stavby. Vždycky jsem měla trochu strach z uzavřeného prostoru. Nebo se na mém úsudku podepsala únava? Asi jsem byla uvnitř až moc dlouho. Musím ven na čerstvý vzduch!

Odcházela jsem trochu rozmrzelá, protože jsem ani zde nenašla Giovanniho d'ábla. Zklamání mi ale bohatě vynahradila mistrova Eva. Socha byla nádherná. Její ústa by mohla každou chvíli promluvit. Zdálo se mi, že žije.

Nikdy jsem o podobném díle neslyšela. Po Giovanniho smrti asi upadlo do zapomnění. Stejně jako pobořený chrám boží, ve kterém zůstávalo skryté před světem. Sochy stály na temném místě a den za dnem se na ně snášel prach...

Nafotila jsem všechno, včetně interiéru kostela. Uběhla necelá hodina a já odcházela s bohatým materiálem pro svou novou knihu. Sluneční světlo mne páliло do očí, až jsem znovu zatoužila po konejšivém stínu chladné hrobky.

Cesta lesem byla jako poslední vzpomínka na léto. Slunce probleskovalo mezi větvemi stromů. Musela jsem si ji vychutnat, dokud nepřijdou zlé časy. Podzimní plískanice se kvapem blížily.

Nacházela jsem se v podivném duševním rozpoložení, jaké nedokážu přirovnat k ničemu známému.

Až když jsem došla k silnici, pocit poněkud polevil. Ale nezmlzel docela. Počkala jsem na prázdné zastávce asi čtvrt hodiny, dokud nepřijel autobus, a odjela jsem zpět do města.

Ano, podzimní les bývá ponurý. Dokud nikdy jsem nezažila tak hmatatelný pocit nebezpečí, který mne tížil na prsou jako noční můra.

V penzionu mne přepadlo zlé tušení, že něco není v pořádku. Nedokázala jsem ale přijít na to, co. Převlékla jsem se a zbytek večera strávila u psacího stolu s hrnkem černé kávy. Pracovala jsem na poznámkách pro svou novou knihu.

I zde na mne zíral d'ábel, ačkoli by si jej na první pohled nikdo nevšiml. Malý dřevořez tvořilo skrčené tělo a rozšklebená tvář, které z čela vyrůstaly malé růžky. Zůstával nenápadně skrytý v temném koutě, kde se sbíhala dvě trámů, podpírající prkenný strop pokoje. Uviděla jsem jej, když jsem si lehla do postele a po nějakou dobu tupě zírala do stropu. Bylo to docela nepříjemné překvapení.

Kolik démonů je vůbec v tomhle městě!? Proč všude vidím jejich tváře – v každém výklenku, na každém domě a v každém okně zbořeného kaple? Jak je možné, že jsou všude? Všude!

Už jsem se nemohla dočkat, až budu pryč. Čertova Lhota se mi nelíbila. Říkala jsem si, jestli bývá město vždycky tak pusté, anebo jestli je to vinou pošmourných podzimních dní. Brzy se stmívalo. Neustále foukal ledový vítr a téměř nepřetržitě pršelo.

Jestli se mi nepodaří objevit nic zajímavého, asi odtáhnu s nepořízenou. Nepodaří se mi sehnat dost materiálu na svou knihu. To by znamenalo, že práce, které jsem se věnovala víc jak rok, bude k ničemu. Takové neradostné vyhlídky do budoucna mi nabízel podzim...

Podářilo se mi usnout až nad ránem, když už začínali zpívat ptáci. Zdály se mi zlé sny. Snad to způsobil ten odporný dřevořez, který mě týral celou noc.

Svět za okny vaší ložnice bývá jiný než ve dne. Město spí, všechny ulice jsou liduprázdné, ledový vítr žene černým nebem chmurná mračna. Noční pustina je plná hrůzy, jakou si vůbec nedokážete představit.

Upadla jsem do lehké dřimoty, podobné noční můře z říše křivých zrcadel. Všechno je jinak, než se zdá. Každý odraz je pokřivený a zmrzačený, stejně jako my...

Probudila jsem se ve tři hodiny uprostřed noci s obrovským knedlíkem v krku a s děsivým přesvědčením, že někdo mě sleduje. Stál u mého lůžka? Teď vím, že to nebylo žádné zdání. Nebyla jsem sama!

Doklopýtala jsem do maličké koupelny, skromně vybavené sprchovým koutem, koupacím závěsem a příslušenstvím. Naklonila jsem se nad umyvadlem, s rozpáleným čelem opřeným o nástěnné zrcadlo. Měla jsem pocit, že budu zvracet.

Nechala jsem téct studenou vodu a ponořila do ní zpocený obličej. Ostré světlo zářivky zavěšené nad umyvadlem mne bodalo do ospalých očí. Utáhla jsem kohoutek. Kapání vody nepatří mezi právě uklidňující zvuky. Někteří lidé se ho bojí, hlavně v noci. Když jsem se narovnála, mé oči se setkaly s pohledem cizí osoby.

Můj obraz v zrcadle se proměnil ve tvář, která se mi vůbec nepodobala. A co hůř, změnil se i mé vzpomínky. Vzpomínky na opuštěný kostel kdesi v horách a na sochu, kterou jsem obdivovala.

Náhle se mi vybavila podoba sochy z kostela. Žena mi na první pohled připadala velice krásná, když jsem se však rozpomenula, začala se do mého vědomí plíživě vkrádat hrůza. Její tvář měla nelidské rysy, tak dokonalé, až nemohly být skutečné.

Krásná tvář je krutá maska, za kterou leží smrt. Jako v tomto případě? Byla to jen iluze, která zakrývala něco horšího!? Něco, co nesměl nikdo vidět!

Její tělo, jakkoli bylo dokonalé, působilo děsivým dojmem. Husté prameny dlouhých vlasů, které je halily jako plášť, se kroutily na plných ňadrech a oblých bocích jako živé. Nebylo to ve skutečnosti klubko jedovatých hadů!? Její úsměv nebyl svůdný, ale zlý, neskonale zlý a krutý. Rty se otevíraly ve tváři jako krvavá rána. A její oči...!

Ach! Byly vyrobené ze slepého mramoru, bílé, prázdné a děsivé. Mohly by hořet ohněm!?

Zní to hloupě, ale nevím, proč jsem utekla. Zdravý rozum mne opustil. Nic není tak, jak se zdálo být. Někdo mne vedl!

Noční ulice a žlutá světla, která zářila uprostřed podzimní tmy. Okolo pouličních lamp se míhal hmyz, zmámený světlem. Zemře jako rozmazaná šmouha na žhnoucích zářivkách, protože se od nich nedokáže odtrhnout. Netuší, že touha po světle je smrtelná.

Stejně jako odvěká touha člověka po poznání. To Adam ochutnal zakázané jablko a jeho chyba se mu stala osudnou. Byl navždy vypovězen z rajské zahrady. Venku na něj čekala jistá smrt.

Šla jsem podél dlouhého stromořadí, kde rostly samé lípy. Zraněná a vyděšená jako štvané zvíře s šípem zabodnutým do zad. Někdo mne pronásledoval!

Ulice byly liduprázdné, nezahlédla jsem ani živou duši. Na město padal soumrak bohů, který s sebou nese neodvratnou zkázu, lemovanou potoky rudé krve. Nebe nade mnou zastínila křídla, černá křídla anděla smrti.

* * *

Nic jiného už si nepamatuji. Mám na sobě to, co jsem si oblékla včera ráno – tlustý svetr, sukni a dlouhý kabát až po kolena. Je mi čím dál větší zima a tma páchnoucí zatuchlým prachem mne děsí. Tiskne se na mne ze všech stran, jako kdyby mne chtěla rozdrtit. Hluboké ticho kolem nevěstilo nic dobrého.

Je temná noc a já nevím, co se to se mnou děje. Ochrnula jsem? Třeba jsem si jen přeležela nohy a necítím vlastní tělo! Chci to zkusit znovu, jenže to nejde. Nemohu se pohnout. Už jsem pochopila, vím, protože se nedokážu sama zvednout a jít.

Ležím na zemi, nebo možná na kamení. Je chladná a drsná, ale stejně mne neděsí. Strach se v jednom rysu shodoval s tím, co je kolem mne. Strach se příliš neliší od zimy. Oba pocity pronikají hluboko pod kůži a umí roztrást vaše tělo až do morku kostí. Ospalé chvíle, plné neskutečných vzpomínek, vystřídal pocit bdělosti. Zkouším se pohnout, ale mé nohy mi neslouží!

Nedokážu vám vylíčit ty dlouhé hodiny, kdy jsem marně bojovala s pocity déjà vu. Ocitla jsem se v nekonečném prostoru, odkud nebylo úniku. Jako když nad nebožtíkem zapadne těžké víko dubové rakve. Ničemu nerozumím. Jak bych mohla zemřít?

Viděla jsem nějakou ženu. Ženu s vlajícími vlasy a s tváří jako vytesanou z mramoru. Byla tak dokonalá, až z toho běhal mráz po zádech. To ona mi chtěla vzít život!? Nevím, proč by to dělala. Neprovedla jsem nic špatného. Nezasloužím si zemřít!

Strkám prokřehlé ruce do záhybů kabátu, snažím se najít klíč od svého pokoje v hotelu. Mohl mi vypadnout z kapsy, tak hledám i kolem sebe. Prsty, zdřevěnělé zimou, zavadí o něco ostrého. Drobný předmět s hranami jako nabroušená břitva. Co by to mohlo být?

Pochopím, že jde o úlomek kamene. Teče mi krev a vpíjí se do ledové půdy pode mnou. Pořezala jsem se o střep z rozbité sochy. Kde se tady asi vzal!?

Pak mi konečně svítne – jsem v kostele! Muselo s ním být něco v nepořádku. Sotva jsem si stihla uvědomit, kde jsem, polil mne studený pot. Krev mi v tu ránu ztuhla v žilách. Není to příjemný pocit. O to méně jsou pak příjemné vzpomínky, které se pojí s tímto chrámem d'ábla!

Všechno se mi začalo vybavovat! Musela, *musela* jsem se vydat zpět. Satan mi to poručil!

Noc se snesla na hvozdy, doliny i hory nad nimi. Tak černá, že v jejím mrazivém náruči nebylo ani památky po světle hvězd, aby prozařovalo noční temnotu. Prohnilé kmeny stromů se válely u cesty. V hloubi lesa houkala sova, v přerostlém mlázi podél potoka se míhaly svatojánské mušky.

Měsíční paprsky ozařovaly neschůdnou stezku, vedoucí temnými stíny lesa. Mířila jsem na opuštěné místo mezi skalami, kam pluly výkřiky vichřice. Vítr hovořil o záhubě, o konečném zániku všech věcí pod sluncem.

Vše živé se chystalo zemřít, aby mohlo uvolnit místo sněhu, ledu a mrazu, ze kterého tuhne krev žilách. Zima byla blízko.

Byla jsem celá zkřehlá. Ona na mne čeká. Vím to. Musím jít za ní. V zarostlých roklích potoků zněl její hlas. Voda šeptala slova přízraků, které pod bílými závoji utkanými z mlhy skrývají tváře mrtvých...

Následovala jsem její volání až do zchátralé kaple. Byla dlouho opuštěná, silné zdivo se již začínalo povážlivě drolit a dubová brána bezmocně visela ve zrezavělých pantech, jako by ji v návalu vzteku vyrvala nějaká obrovitá ruka.

Jako v mrákotách se snažím vejít dovnitř. Omdlévám slabostí. Přestala jsem vnímat všechno, co mne bolelo. Pak padla tma...

Třu o sebe zkřehlé dlaně, abych se zahřála. Kdybych u sebe měla kus papíru, suché dřevo a krabičku sirek, mohla bych rozdělat ohýnek. Líbil se mi pohled do plamenů, hlavně když je venku zima a mokro.

V pekle není žádný oheň, to je velký omyl křesťanských teologů. Podsvětí je místem, kde vládne krutá zima, temnota a všechny podlahy jsou vyrobené z ledu.

Svírám střep v dlani a stále krvácím, ostré hrany mi vrývají do kůže rudou rýhu. Bolest je horší než dohady. Poznávám boční křídlo budovy z prastarého kamene. Náleží ke starému kostelíku s mozaikovými okny vyklenutými do podoby sepjatých rukou, módní zejména v gotickém slohu.

Spatřím známou postavu, podivný obrázek staršího muže oblečeného v černém úboru katolických kněží, zarámovaný mohutnými křídly chrámových vrat. Co tady proboha dělá otec Polanský!?

Bleskne mi hlavou, že mne nalákal do pasti. Co když se mnou manipuloval už od začátku? On mi napsal doporučení, které se tvářilo jako dopis z Národní galerie!?

Mám na jazyku stovky otázek, které nestihnu vyslovit. Dřív, než se dostanu k němu, Polanský zamyká dveře a nechává mne na pospas d'ábelské moci.

Jsem uvězněná za obrovskými, železem pobitými vraty zakázané kaple. Kdysi zde zněla andělská chvála bohu na nebesích, žehráni nad těžkým životem a přiškrcené šeptání o strachu z pekla a ohně. Po celá staletí byla ponechána svému osudu. Zůstaly v ní jenom sochy, kámen ve společnosti mrtvých...

Ovládla ji hniloba, stáří a rozklad. Zatracení nepřichází až po smrti. Toto místo je živoucím důkazem.

Doupě pekelného hnusu, zabydlené děsivými přízraky, které vás pohltnou.

Ta rozbitá socha, která ležela na zemi, byla Eva. Giovanni ji zpodobnil se lstivým pokušelem, který jí podával rajske jablko. Mistrovo sousoší se nejmenovalo Adam a Eva, ale Eva a ďábel! Ďábel v podobě nádherné ženy!!!

Netvrdili snad středověcí učenci, že ďábel se občas zjevuje v podobě krásné ženy, aby svedl svate muže a poustevníky ze správné cesty do horoucích pekel!?

V takové podobě se zjevil slavnému umělci, když sám a sám bloudil lesem a dovolával se trestu božího!? Ďábel jej lákal do podsvětí, Giovanni mu však odmítl zaprodat svou duši. Zůstal na zemi a vytvořil své dílo. Ďábel jej však potrestal tím, že jej všichni odvrhli a on přišel o vše, co kdy měl. Zemřel v chudobě, bezvýznamný a zapomenutý. Zůstala mu jen nesmrtelná duše, kterou odmítl prodat za světskou slávu a peníze.

A v příběhu z ráje, kdy ďábel sváděl Evu, se přece původně neměl zjevit jako had, ale jako žena!? Jako Lilith?

Proč jsem neviděla to, co přímo *bilo* do očí? Proč celá ta léta, když všichni jen marně hledali dílo mistra Giovanniho, zůstával ďábel nepoznán a jen se sladce usmíval svými mramorovými rty nad marným pátráním slepých hlupáků!?

Jako ve snách jsem dovrávorala k oltáři, pokrytému prachem a pavučinami. Socha zmizela! V uších mi hučel pekelný chorál, plný latinských veršů. Stíny kráčejí. Stíny z masa a krve...

Možná bývali živí, ale dnes už nejsou. A přece mají stále ústa. Mluví ke mně, i když tělo již dávno leží v hlubokém hrobě. Kde vlastně jsem!?

V pokoji hotelu, v kostele anebo v hrobce, kde odpočívají řeholníci? Nebo v přímo v pekle!?

Jako kdyby se přede mnou odehrával rej démonů a ďáblů v sírou zšeřelé jeskyni. Vytlučená okna osvětloval hladový srpek měsíce a několik mdlých hvězd. Z kamenů vystupují tváře, ruce a postavy... Zakleté do kamene, věčné a vážné, jejich neměnná těla laská jen krutý zub času...

Budovy, o které se nikdo nestará, umí být nebezpečné. Kostel byl tak starý, že se doslova rozpadal před očima. Bylo jen otázkou času, kdy dojde ke katastrofě.

Otec Polanský použil výbušniny. Budovou otrásl řev detonace, následovaný vlnou prachu a sutin.

Dřevěné nosníky neudržely váhu, která na nich spočívala. Část střechy se zřítíla a já zůstala uvězněná mezi nebezpečnými troskami. Mezi mnou a cestou ven stála Lilith.

Ďábel v podobě krásné ženy! Právě takovou tvář ukazoval mnichům, poustevníkům a mužům dost pošetilým na to, aby se daly svěst silami temnoty.

Zjevila se mi v té samé podobě, jako se zjevila jemu – tajemnému umělci, který byl známý jako mistr Giovanni. Musela si vzít můj život. Potřebovala krev. Krev beránka. Nejsem nic víc než oběť.

Dusila jsem se pohřbená pod rozmetanými troskami, zasypaná těžkou sutí. Můj křik zněl jako ozvěna z pekla. Slabá ozvěna, kterou nikdo neslyší. Zoufalé prosby duše uvězněné v kameni.

Před očima mi tančily představy vlajících říz, vlasů jemných jako hedvábí a překrásných zelených očí. Otevírajících se rtů, rudých jako krev, ve kterých se zaleskly ostré tesáky šelmy. Zahnuté drápy, podobné dýkám drásaly maso. Dlouhý holý ohon, svinutý okolo nohou, bičoval podlahu. Změnila se...

Ještě než jsem ztratila vědomí, vybavil se mi její obličej, vytesaný z bílého mramoru. Bylo to Giovanniho mistrovské dílo. Dílo, o jehož pravé podobě neměl nikdo ani nejmenší ponětí. Okouzlující podoba byla jen obludný klam, za kterým číhal ďábel!

Má smrt mu vykoupí právo na život. Tělo bylo tak těžké, jen krev a kosti. Ta strašivá tíha! Ničila mne. Toužila jsem se vrátit zpět do země, odkud jsem vyšla. Nebyla jsem nic víc, jen vyprahlá hlína a tvrdé kamení. Nic než prach...

Neboť prach jsi a v prach se obrátíš. Já zemřu, ale legenda o mistru Giovanni a jeho dílo bude žít navždy!

Fantom

„Čím čistší oběť, tím špinavější ruce vrahu.“

Stanisław Jerzy Lec

Jedné noci, když za okny vytrvale šuměl déšť, jsem seděla na kraji lůžka a zamyšleně hleděla do tmy. Blížila se obávaná hodina, kdy fouká studený vítr a černá noc neochotně ustupuje před jasným úsvitem. Celou zem brzy zaplaví zářivá barva krve...

Přišel podzim a listy divoké révy již počínaly sbírat rudý nádech. Obrůstala zdi domu, neúnavně šplhala až vysoko do oken. Ale v nočních hodinách bylo všechno černé. Hustá spleť listoví ležela jako těžký příkrov na laťovém zábradlí pavlače. A podobně neproniknutelný příkrov smutku tížil i mne...

Hrozil mne rozdrtit každým okamžikem. Byla jsem slabá, příliš slabá na to, abych ho ze sebe dokázala setřást. Vrhla na mne temný stín, který mi užíral život. Věděla jsem, že se té drtivé tíhy nikdy nezbavím. Byla jako kámen, který mne táhl ke dnu.

Ríjen přinesl sychravé, vlhké počasí a zamračené dny, které se rychle zkracovaly. Brzy se stmívalo, zato noc byla až nesnesitelně dlouhá. Nemohla jsem spát. Často jsem s otevřenýma očima ležela ve tmě, která mne z nepochopitelných důvodů děsila.

Tou dobou už všichni dávno spali, jen občas se mi podařilo zaslechnout útržkovité tóny nočního života – hlasy, křik, práskání dveří nebo kroky na schodišti. To poslední mne kupodivu dokázalo vyděsit nejvíc, protože jsem si nikdy nemohla být jistá, jestli náhodou nemíří za mnou...

Poslouchala jsem strašidelný šramot starého domu a celé hodiny čekala na důvěrně známý zvuk půlnočních zvonů z vysokých věží viktoriánského kostela, který stál ve vedlejší ulici. Připomínaly mi, že po nekonečném utrpení pokaždé přijde ráno.

Ani dnešní den nebyl jiný. Po bezesné noci jsem byla celá rozlámaná. Měla jsem volno, v pátek nebyly žádné přednášky. Dopoledne jsem stihla skočit na nákup. Sotva jsem se dostala domů, padla jsem na měkkou pohovku a pak už nevím. Za chvíli mne přemohla lehká dřímota. Když jsem se probudila, bylo skoro šest hodin.

Seděla jsem u okna a dívala se ven. Přicházely podzimní plískanice, uplakané nebe nad městem bylo neustále zatažené hustými mračky šedivé barvy. Dnešek byl jenom další z dlouhé řady nevlídných dní. Vedle mne ležela otevřená kniha, ale já nečetla.

Silný vítr zuřivě cloumal vetchými okenicemi, na skleněné tabulky naráželo spadané listí. Za zdí podkrovního pokoje však vládl klid. Až moc velký klid na to, aby mne dokázal ukolébat k letargické nečinnosti. Jako ticho před bouří!

Tušila jsem, že *něco* se má stát. Byla jsem celá zdřevěnělá od předstíraného sezení nad knihou, kterou jsem se ani nesnažila číst. A co hůř, byla jsem mrtvá zevnitř i z venku.

Bolavá hlava mne vyburcovala z unaveného stavu, už v ní nevřela ani kapka neklidné krve. Nedokázala jsem se pohnout, příliš vyčerpaná z akutního nedostatku spánku. Takhle skončí všichni, které naplnila temnota...

Roztržitě jsem převrátila pár stránek, aniž bych na ně pohlédla. Padala na mne typická podzimní deprese, nebo jsem se jenom bála!?

Pronajímala jsem si malý byt v podkroví, vlastně sestával jenom z jedné nevelké místnosti, patřila k ní také skromná koupelna a kuchyňka. Byl docela útulný, až donedávna jsem se v něm cítila dobře. Možná, že jsem se celou dobu prostě pokoušela najít nějaký důvod, proč bych neměla jít ven.

Sledovala jsem z okna, jak se dešťové kapky volně snáší na mokrý chodník. Jenomže pak jsem si představila prázdný byt, zhasnutá světla a k tomu ten plíživý nádech nebezpečí, který jsem nenáviděla. Ne, dnes jsem nechtěla být sama.

Rychle jsem se oblékla do nepohody – teplý kabát, kotníčkové boty na nízkém podpatku a vzala jsem skládací deštník. Okolo krku jsem si uvázala vlněný šátek, abych se nenachladila. Do tašky jsem sbalila něco na převlečení a k tomu malou taštičku s kosmetikou. Tušila jsem, že ji stejně nebudu potřebovat.

Ulice byla dlouhá a vzhledem k nepřívětivému počasí úplně opuštěná. Nikde žádný pohyb, pouze za

jedním oknem v přízemí se nesměle zavlnila krajková záclona. Kdysi jsem se ráda procházela v dešti, když byl mírný. Teď na to nebylo ani pomyslení. Snažila jsem se co nejdřív dostat na autobusovou zastávku.

Ve vzduchu visel jakýsi smutek a červené světlo zapadajícího slunce zaplavilo ulici, lemovanou vysokými kaštany. Možná ho způsobil jenom podzimní večer se svou vrozenou ponurostí, anebo za to mohly mé neklidné myšlenky.

Bydlela jsem ve velmi klidné čtvrti, plné obytných domů. Nebyl v ní skoro žádný provoz, všechny obchody i veřejná doprava byly vzdálené několik bloků. Dostat se na hlavní ulici zabralo asi patnáct minut chůze. Vždycky jsem měla ve zvyku zkrátit si cestu přes nepříliš udržovaný park.

Křivé stromky s rozevlátými větvemi se ohýbaly okolo úzké pěšiny, vystlané spadaným listím. Bylo na ní cosi nedobrého, ale nedokázala jsem to vysvětlit rozumem. Uvědomila jsem si, že přijdu pozdě. Varovali nás, že bychom se ve svém vlastním zájmu neměli dlouho zdržovat venku v pozdních hodinách.

Říkal mi to nějaký zapomenutý cit, na který se nedalo spolehnout. Neposlouchala jsem, co mi šeptá. Koruny stromů tančí ve větrné smršti, prolétají se jako sténající masa a kdosi se skrývá mezi nimi, někde za zdánlivě pevnou stěnou z povadlého listí krvavé barvy...

Pamatovala jsem si na divoký večírek, který se protáhl až do brzkých ranních hodin. Pozdě v noci jsme tudy šly s jednou dívkou z koleje. Byla jsem opilá a už si nepamatuju, jak jsem se dostala domů. Vím jenom jedno – jistá studentka byla nalezená mrtvá. Našli ji pár bloků od místa, kde bydlela.

Objevila se ve zprávách a všechny noviny otiskly děsivé články o její násilné smrti. Z takových reportáží mi běhal mráz po zádech. Tohle nebyl žádný anonymní obličej z černé kroniky, ale skutečná osoba, se kterou jsem se možná mýjela na rušných chodbách univerzity. Uvědomila jsem si, jak snadno se dá zemřít. Zvláště, když vám někdo pomůže něčím ostrým, třeba střepem z rozbité láhve od piva. Alespoň takhle to psali.

Dohadů o tom, proč ubohá dívka zemřela, bylo hodně. Mnohem horší bylo, že chladnokrevný vrah byl stále na svobodě. Mimoděk jsem přidala do kroku, protože zpustlý park se mi přestával líbit. Nechtěla jsem déle zůstat na místě, kde se staly tak strašlivé věci...

Co si to nalhávám!? Copak jsem tak hloupá, abych nechápala, že *nikde* nejsem v bezpečí? Dělo se to po celém městě. Vy neznáte Fantoma a nevíte nic o jeho ďábelských zločinech. Tím lépe pro vás!

Sériový vrah si vyžádal několik obětí mezi mladými ženami a nezdálo se, že by měl v úmyslu se zabíjením skončit. Rozhodla jsem se pro dnešek přespat u kamarádky, protože jsem nechtěla být sama. Bála jsem se.

Fantomovy zločiny byly jiné než ostatní případy – nešlo v nich o peníze, o sex, ani o pomstu. Byla to primitivní jatka, brutální a zbytečný zločin. Nestál za nimi žádný motiv, jenom nezvladatelná touha po krvi. Lidé v médiích je označili za vraždu bez příčiny, o jakých psali kriminalisté. Něco takového dosud nemělo obdoby!

Nejpodivnější na celé té záležitosti byl fakt, že vrah se vždy objevil stejně nepozorovaným způsobem, jako se poté ztratil. Někteří vyšetřovatelé dokonce došli k názoru, že naivní oběti jej musely pustit do svého domu samy. Nedávalo to smysl, ale jiné vysvětlení neexistovalo. Co když znaly Fantoma osobně? Věřily mu!?

Nikdo nevěděl, co si o tom má myslet. Neviditelný přízrak zmizel z místa činu a zbyly jen nejisté dohady. Policie byla bezradná. Tápala, protože jí chyběly důkazy. Ani zkušený kriminalista si s podobným případem nevěděl rady. Jisté bylo jen jedno – Fantom bude zabíjet znovu.

* * *

Dešťová přehánka zeslábla a připadalo mi, že už nebude dlouho trvat. Za chvíli jsem přišla na zastávku. Můj autobus měl zpoždění. Podle jízdního řádu měl přijet už před deseti minutami. Musela jsem počkat na jiný spoj.

Stála jsem na malém náměstí, kolem mne prošli dva, možná tři lidé. Spěchali někam do neznáma, jako kdyby je poháněly obavy. Ptáte se z čeho? Nedám vám žádnou odpověď. Ale možná tušili to samé co já, když se bázlivě ohlédli, jestli náhodou někdo nejde za nimi.

Mé oči na pár vteřin oslepily poslední sluneční paprsky. Dopadaly na zmoklé střechy dřímajících domů, kde odpočívali ztichlí ptáci. Vytáhla jsem z kabelky zapalovač, vyklepala z pomačkané krabičky

tenkou cigaretu a pak jsem pár minut zamyšleně pozorovala, jak se voňavý kouř rozplývá ve večerním šeru...

Konečně přijel můj autobus! Zhruba za půl hodiny jsem dorazila na sídliště. Omšelé paneláky s vybledlou pastelovou fasádou se bázně choulily jeden k druhému, za nimi se zvedalo tmavé, rozmazané pásmo kopců.

Bylo pozdě, už se rozsvítily pouliční lampy. Nebeská klenba nad nimi byla černá. Nočním vzduchem se všechny zvuky nesly mnohem rychleji než za dne. Snad díky tomu, že v nevlídných ulicích panovalo až zlověstné ticho...

Měla jsem pocit, že mne někdo sleduje. Cesta mezi šedivými budovami po liduprázdných ulicích a zapadlých alejích nebyla nic příjemného, to mi můžete věřit. Co by mohlo číhat mimo dosah světla, to si zvládnete domyslet sami.

Blikající lampy před ospalými domy mi připomínaly žluté oči. Velké kočkovité šelmy vyráží na lov za soumraku... kde jsem to jenom slyšela? Nebezpečné stíny se přibližovaly, tichý šepot ve větvích stromů zněl nyní mnohem hlasitěji. Nebo to byly jen nereálné hlasy v mé hlavě!?

Ohlédla jsem se a někde v polovině pusté ulice uviděla temnou siluetu anonymní postavy oblečené v dlouhém plášti, s kloboukem naraženým do čela. Cítila jsem, jak mi zběsile buší srdce. Ztěžka jsem spolkla to, co mne tížilo v krku. Výkřik!? Přinutila jsem se jít dál klidným krokem, i když bych nejraději utekla.

Byl to jenom starý pán se psem. Všimla jsem si, že je to německý ovčák. Dívala jsem se, dokud oba nezmizeli za rohem. Je to absurdní, ale dokonce i náhodní kolemjdoucí mne dokázali vyděsit. Copak začínám být paranoidní!?

Město žilo zahalené stínem, stínem strachu z neznáma a obavami ze smrti, která mohla číhat za každým rohem. Jen málokdo se v těchto dnech odvážil vyrazit ven po setmění, zejména šlo-li o mladé ženy. Fantom se prý potuloval nočními ulicemi...

Oddechla jsem si až u Katky. Bydlení v paneláku je všude stejné – málo místa, umakartové jádro a stěny tak chatrné, až je skrz slyšet každé slovo od vedle. Uvnitř třípokojevého bytu bylo dle mého očekávání dost chladno a neútulno. Čtyři lidé – Katka, její muž a dvě děti – se sem sotva vešli.

Katka navrhla, že mi ustele v dětském pokoji. Dvojčata byla přes víkend na návštěvě u babičky, manžel se měl vrátit teprve v pondělí. Připadalo mi, že paní domu je z něčeho nervózní.

Zapnula televizi, ale neřekla se na ni. Asi to udělala proto, aby tu nebylo takové ticho. Byla roztržitá a každou chvíli se otáčela ke dveřím. Zrovna běžely zprávy. Katka zesílila zvuk.

Sice mi nic neřekla, ale já jsem věděla svoje. Připadalo mi, že se něčeho bojí, stejně jako já. Nechtěla zůstat sama v prázdném bytě někde na okraji města, kde by se mohlo stát cokoli.

V televizních novinách nebylo nic zajímavého. Skoro jsem čekala, že se v nich objeví nový případ. Naštěstí jsme neviděly žádné vraždy. Zaslechla jsem, jak někdo zaklepal. Katka šla ke dveřím. Mluvila se sousedkou.

Zůstala jsem sedět v obývacím pokoji. O tvář se mi otřela ledová ruka. Studený průvan, ale nemohla jsem přijít na to, odkud přichází. Okno bylo zavřené, ani dlouhé závěsy se nehýbaly.

Dívala jsem se ven. Byla tichá, jasná noc, nebe po dešti čistě umyté. Na míle daleko nikde nikdo – jenom prázdná čtvrť plná výškových staveb, za ní bleďá pole a kolem černé siluety lesnatých vrchů.

Trochu jsem ztlumila zvuk v televizi. Katka se za chvíli vrátila a poprosila mne, jestli bych jí nepomohla. Vadilo by mi, kdybych místo ní skočila dolů do prádelny? Řekla jsem, že to není žádný problém.

Rozhodla jsem se, že pojedu výtahem. Zaslechla jsem tlumené zvuky z pátého patra – jak cinká svazek klíčů, když unavený nájemník odemkává dveře do bytu. To byla jediná známka života, kterou jsem zaregistrovala. Přišlo mi, že celý panelák je jako po vymření.

Za chvíli jsem stála v suterénu. Šla jsem po schodech do sklepa, skoro jako kdyby mne něco v temnotě vedlo. Počínalo si to tiše. Dost tiše na to, abych nezaslechla hbité kroky, podobné nechutnému cupitání krysy...

Ve sklepech byla hrozná zima. Stěny kdysi mívaly bílou barvu, to bylo ale hodně dávno. Stop tu byl tak nízký, že jsem se ve dveřích musela skrčit. Na zemi ležely pohozené fialové tablety – jedovatá návnada na

hlodavce.

Vešla jsem do místnosti, která sloužila jako prádelna. Holá žárovka visela na tenkém drátku, po stropě se vinuly tlusté kabely elektrického vedení. Bůhvíproč mi připomínaly bledé kořeny, pohřbené hluboko pod zemí. Viděla jsem, jak se v rohu sklepení něco pohnulo. Něco živého a hladového...

Musely mne oklamat oči, za chvíli si začnu připadat jako blázen! Ještě si nestihly zvyknout na potemnělé prostředí, ve kterém jsem se pohybovala. Koš s prádlem jsem našla položený na jedné z automatických praček, všechny stály vyrovnané v řadě podél zdi.

Tma, nebo lépe řečeno nedostatek světla, mne mátl. Silné mrazení v zádech neustávalo. Snažila jsem se je nějak vyhnat z hlavy, ale nedařilo se mi to. Zase ten studený průvan! Odkud?

Nebyla zde žádná okna, dveře jsem za sebou svědomitě zamkla. Vypadalo to, že mrazivý vítr přichází ze samotných útrob rozpukané země. Jako kdyby se hluboko pod nic netušící budovou rozkládala obrovská jeskyně, kde spí nestvůrné bytosti. Nedokázala jsem uvěřit, že je to možné...

Čas vypršel a žárovka zavěšená nad mou hlavou najednou zhasla. Zůstala jsem potmě. Jednou rukou jsem k sobě přitiskla velký koš s prádlem, druhou rukou jsem bezradně tápala po hrubé zdi, odkud se pod dotekem mých prstů drolila vlhká omítka. Našla jsem vypínač.

Noční můra kolem mne se rozpadla na černé cáry, skoro jako zteřelá látka na propadlém těle hniјící mrtvoly. Odplazila se dozadu, ale nezmizela úplně. Na to bylo světlo příliš slabé. Nedokázalo ji zabít, jenom zranit!

Blížila jsem se výtahové šachtě. Zmáčkla jsem červené tlačítko, ale zápětí jsem si to zase rozmyslela. Nechtělo se mi nastoupit do stíněné kabiny – ani ne proto, že na mne působila klaustrofobickým dojmem. Ten pocit, že jsem v nebezpečí, byl stále silnější.

Temnota znovu ožila, až když jsem se k ní bláhově otočila zády. Přísahala bych, že cítím ledový vítr. Světlo vydrží jen na krátký interval. Trvá sotva pět minut, možná ani to ne. Musela jsem být rychlejší než podzemní hrůza, která vyrazila za mnou!

* * *

Vyběhla jsem po schodech, jako kdyby mne zdánlivě živoucí temnota pronásledovala. A možná, že to tak doopravdy bylo! Bez dechu jsem vyšplhala až do pátého patra. Celá uříčená a k smrti vyděšená, jako kdybych se snažila zdolat strmou skálu uprostřed sněhové vichřice.

Přistihla jsem se, že už několik minut stojím u dveří a sleduji děsivou hru stínů. Co když šlo o nějaký nadpřirozený jev? Tma, donedávna usazená v koutech sklepa, se svíjela jako odporne klubko hadů. Plazila se po schodišti, stále blíž...

Zabouchla jsem za sebou, aby se nemohla dostat dovnitř. Předsíň byla malá, sotva se do ní vešla vestavěná skříň, věšák a nástěnné zrcadlo. Nebylo v ní nic. Nic, čeho bych se měla bát. Oklamala mne mysl, zastřená podvědomým strachem z temnoty.

Ano, věděla jsem, že mne musel ošálit zrak. Jaké jiné vysvětlení by šílená iluze, že mne někdo pronásleduje, mohla mít? Pomyslela jsem si, že jsem prostě moc vynervovaná, a odložila jsem těžký koš s prádlem na zem.

Když jsem se narovнала, všimla jsem si něčeho zvláštního. Něčeho červeného!? V rozdrásané zdi, ukrytá do tmavého kouta, zela hluboká trhlina – odtud přicházel studený průvan, co mne předtím tak zneklidnil!

Katčina předsíň byla jako vždy vzorně uklizená, nikde ani smítko. O to hůř pak vypadala zeď, zničená zevnitř. Otočila jsem se směrem, kde viselo oválné zrcadlo. Možná jsem v něm na vteřinu zahlédla nějaký pohyb!? Opět mne zachvátilo hrozivé podezření, že někde blízko se skrývá nebezpečný vetřelec...

Uvědomila jsme si, že to vůbec nedává smysl. Stěny panelového domu jsou jenom laciný umakart – materiál tak tenký, že slyšíte všechno, co se děje u vašich sousedů. Není možné, že zrovna v bytě mé kamarádky to mohlo být jinak. Za zdí neleží žádný prostor, kde by se někdo dokázal schovávat!

Všechno bylo nereálné, já jako ve snách. Z podrápané omítky pomalu stékaly jakési kapky, na bílém podkladu dostávaly děsivou barvu sytého šarlátu. Snášely se na zem u mých nohou.

Chtěla jsem zavolat na Katku, ale neudělala jsem to. Nepřežila by, kdyby uviděla tu rozšklebenou skulinu ve stěně! Řinulo se z ní něco jako proud krve, jakkoli absurdně to znělo. Nevěříte mi?

Nedokázala jsem pochopit, co se to děje. Jako kdyby přšelo rudé peří z černé trhliny uprostřed nějakého jiného časoprostoru, na stovky a stovky světelných let daleko od naší sluneční soustavy...

Ten pocit, že uvnitř hluboké rány zející ve zdi cosi bylo... věc, co se netrpělivě rozpínala jako obrovská améba, vyžadovala větší prostor, toužila se dostat ven! Betonová budova byla jako obrovské tělo, napadené zhoubnou nemocí.

Věc – ta, co jsem si ani netroufala popsat slovy – pohlcovala její život, hledala si svou cestu skrz krvácející stěny panelového domu, plného nic netušícím nájemníků. Nejspíš už dávno spí a neví, čí oči je tajně sledují úzkými škvírami, vyhrabanými ve zdech...

Chlad, který z ní vycházel, neměl nic společného s nevlídným počasím, jaké panovalo venku. Palčivá bolest v potrháných útrobach vysoké budovy se znovu vzepjala, ale tentokrát ji překryl mrazivý stín strachu.

Otevřela jsem ústa, ale můj křik umlčela nová záplava rudé krve, která se téměř současně vyhrnula ze sínale bílé zdi přede mnou. Trhlina se zvětšovala. Chatrná stěna se rozpadala a něco, něco nepopsatelně ohavného se skrývalo za ní! Dábelské zlo se vyplazilo ze studeného přítmi stísněného vězení na světlo.

Tenké stěny bytu se zřítily, válela jsem se v něčem červeném. V čemsi, co donedávna kolovalo v žilách paneláku. Cítila jsem, jak si vřískot razí cestu mezi pevně sevřenými zuby, div mi neroztrhal rty. Nemohla jsem dýchat, a přece to byl jenom příšerný sen. Musím se probudit!

Utíkám do kuchyně a zavírám za sebou dveře. Jenomže je nemohu zamknout – nevězí v nich žádný klíč. Už vím, že jsem udělala velkou chybu! Měla jsem vyběhnout z bytu, tak bych možná měla nějakou šanci přežít. Teď trčím v místnosti o pár metrech čtverečních, ne o moc větší než obyčejný kumbál na košťata. Nikam se neschovám. Jsem v pasti!

Šílenství zničilo chatrnou klec a konečně bylo volné. A zuřivé, po dlouhém pobytu za mřížemi toužilo někoho zabít. Fantom!? Černé prázdno ve tvaru lidské postavy. Fialové a rudé výbuchy barev...

Vím, že brzy přijde a já před ním neuteču. Nebudu s ním bojovat, nemám na to sílu. Nejsem schopná se pohnout a s vytřeštěnými očima pouze zírám do zdi naproti sobě. Jsem uvězněná v noční můře. Už slyším jeho kroky! Vypadá to, že přichází z obývacího pokoje.

Rychlé tempo jeho chůze přesně kopíruje zběsilé údery mého srdce, ochromeného smrtelnou hrůzou. Tlukot splašeného bubnu mi připadá tak hlasitý, že téměř přebíjí zlověstný příchod hrůzy. Další krok se ozve mnohem blíž. Nevím, co bude dál!

Otevírá dveře, pak mu zbývá udělat ještě pár kroků a stojí za mnou. Mrazí mne v zádech, jako kdyby bylo v nevytopeném bytě deset stupňů pod nulou. Nevidím mu do obličejce. Vůbec si nedovedu představit, jak vypadá. *Nikdo* neví, jak Fantom vypadá. Všichni, kdo měli tu pochybnou čest se s ním setkat, jsou totiž mrtví!

Tohle je pravděpodobně ještě horší, než kdybych v sobě sebrala odvahu podívat se mu do očí. Fantom zůstane navždy pouhým přízrakem bez tváře. Krvelačná zrůda, která se celé týdny ukrývala ve špinavém doupěti na sídlišti, nenávidí denní světlo a touží po čerstvých obětech...

Hrozí, že zběsile bušící srdce mi každou chvíli vypoví službu. Nemohu začít ani křičet. Tiše sebou trhnu, když mi jeho ruka dopadne na rameno. Jenom čekám, kdy promluví a hrubý hlas z jeho hrdla se mne zeptá, jestli věřím na duchy...

Seberu ostrý nůž, položený na kuchyňské lince. Už je pozdě, nedokážu se před ním ubránit. Vidím šerednou tvář plnou špatně zhojených jizev, vypadá spíš jako strašidelná maska na půlnočním karnevalu ke dni všech svatých. Netuším, kdo jej zohavil.

Slyším Fantomův smích, zní skoro jako ječení. Spatřil strach v mých očích a v tu chvíli už věděl, že má vyhráno. Bezmocně se snažím vyprostit z jeho smrtícího sevření. Boj je marný!

Nevěděla jsem, co dělám. Poslední věc, na kterou se pamatuji, byla ta bolest. Pronikavá bolest, jako kdyby něčí ruka pevně sevřela tvrdý kámen a vši silou se rozmáchla, aby mi rozbila hlavu. Ten pocit!

Najednou je všechno jinak. Probudila jsem se zmatená a rozbolavělá, hůř než kdyby mne někdo zbil. Zlý sen se změnil. Fantom zmizel! A kde je Katka!? Slyšela jsem její křik, to vím jistě – ale co bylo potom?

Hlavou mi vířily chaotické vzpomínky, jak utíkám temnou ulicí a někdo mne pronásleduje. Jak vřískám a padám na zem. Na tvrdý beton, postříkaný něčím rudým. Tekla v nich krev. Kdy se to stalo!?

Celý svět patřil temné noci, kde ožívaly pomstychtivé přízraky mrtvých. Žíznily po životě, který předčasně ukončila ruka vraha. Musely mít hlad, dost velký hlad na to, aby požíraly i hlínu a kamení. A snad i vlastní kosti, holé a slabé, zbavené nechutného nánosu živé tkáně.

Byt byl prázdný. Katku jsem našla v obývacím pokoji. Když jsem ji uviděla, ucukla jsem leknutím. Ležela na podlaze, se sinalým obličejem otočeným ke dveřím. Nikdy nezapomenu na její oči – nebylo v nich nic. Anebo to byl jen hrozný sen? To kdybych věděla! Proč si na nic nevzpomínám?

Když jsem uviděla její tělo, podívala jsem se na své ruce. Byly od krve. Nedotýkala jsem se jí, neměla jsem na to odvalu. A nejen ruce – i šaty, boty, obličej. Moje tváře, podrápané od jejích dlouhých nehtů. Tehdy mi došlo, co se stalo – bojovala o život. To já ji ublížila.

A pak jsem si uvědomila, že to tak bylo několikrát – prchala jsem před vlastním šílenstvím a se zoufalým křikem dorážela na dveře domů, dokud mi neotevřeli. Mysleli si, že před někým utíkám. Vůbec netušili, že jsem s sebou do jejich domova přinesla smrt. Brzy je vzala k sobě. Já jsem jí pomohla.

Fantom sídlil v mé choré mysli a někdy se snažil dostat ven. Ten temný stín, který se dal spatřit pouze koutkem oka, mne nikdy neopouštěl. Nic víc, než krvavá skvrna v černé temnotě noci. To, že žil v mé pomatené hlavě, neznamenal, že není skutečný. Naopak, byl o to nebezpečnější. A chtěl zabít!

Začala jsem s ní cloumat, jako kdyby se Katka ještě mohla probrat. Možná byla v bezvědomí. Nebýt té hrůzné nehybnosti, tak by se zdálo, že jenom spí v mělké kaluži krve. Ani kapka nesmí přijít nazmar! Krev je příliš vzácná na to, aby se s ní plývalo!

Fantom je nehmotný přízrak, nemá tělo, a snad proto tak zoufale prahne po krvi svých obětí. Zuřivá věc si netroufne vyplazit se ven na světlo, je jako žíznivý upír. Ožívá teprve, až zapadne slunce, znavené nekonečnou poutí po jasné obloze. Jinak by riskoval, že ho spálí na prach.

Propluje pootevřeným oknem jako cár ledové mlhy, jako šedý závan kouře z vystydlého ohniště. Nic víc než zlý duch s mléčnými očními důlky a s ohydnou tváří, která připomíná karnevalovou masku. Přichází se soumrakem, přesně jako zlé sny...

Říká se, že nočním mŕmám a planoucímu šílenství prý vládne ohnivý měsíc v úplňku. Měsíc se svými štěkajícími psi, s bílou kobyloou a s uťatou hlavou Medúzy. Zná všechna tajemství spících lidí, kteří ani nevědí, jak zranitelní jsou. Fantom to ví. Bude navždy hladovět po životech jiných...

Prostě jsem nevydržela zůstat tam, kde se stalo něco tak strašného. Pořád jsem tomu nedokázala uvěřit! Slyšela jsem, jak za mnou práskly dveře a jak běžím po schodech někam dolů. Už jsem takhle před někým prchala? Možná sama před sebou!?

Ocitla jsem se na depresivně působícím sídlišti, úplně sama. Kdyby někdo z místních lidí nemohl spát a vyhlédl by ven, možná by spatřil mezi ponurými paneláky osamělou postavu, zalitou matným světlem pouliční lampy.

Plahočila jsem se po liduprázdné ulici, ztracená uprostřed hluboké noci. Na oblečení mi zasychaly rudé skvrny od krve. Bylo mi z nich špatně. Pořád cítím její slanou pachut' v ústech. Co bude dál? Nemám nejmenší tušení. Vím jenom jedno: Fantom žije ve mně!